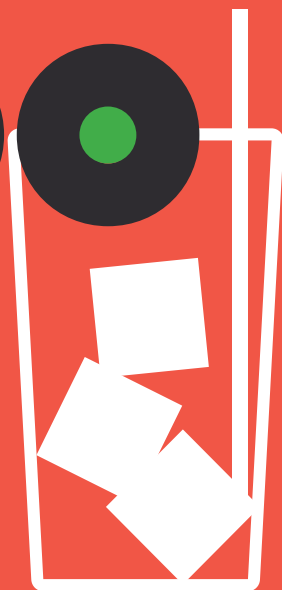

dimitri
verhulst

SPOO

PEE

Roman

DOO

DIMITRI VERHULST (1972) behoort inmiddels tot de grote Europese schrijvers. Hij publiceerde 19 boeken, zijn werk wordt verfilmd en voor toneel bewerkt en verschijnt in 25 landen. Een aantal boeken werd bekroond met literaire prijzen, waaronder de Gouden Uil Publieksprijs en de Libris Literatuurprijs. Verhulst schrijft romans, verhalen, novellen, gedichten en toneel.

Van de klassieker *De helaasheid der dingen* werden 400.000 exemplaren verkocht, van het Boekenweekgeschenk 2015, *De zomer hou je ook niet tegen*, vonden 732.000 exemplaren hun weg naar de lezers. In het najaar van 2016 verschijnen *Het leven gezien van beneden* en *Spoo Pee Doo*, twee boeken die vanuit een vergelijkbare urgentie zijn geschreven.

Voorjaar 2017 presenteert Verhulst de nieuwe VPRO-reisserie langs de halteplaatsen van de Europese cultuur, *Made in Europe*.

VAN DIMITRI VERHULST VERSCHENEN EERDER

De kamer hiernaast (1999)

Niets, niemand en redelijk stil (2000)

Liefde, tenzij anders vermeld (2001)

De verveling van de keeper (2002)

Problemski hotel (2003)

Dinsdagland. Schetsen van België (2004)

De helaasheid der dingen (2006)

Mevrouw Verona daalt de heuvel af (2006)

Godverdomse dagen op een godverdomse bol (2008)

De laatste liefde van mijn moeder (2010)

De zeven laatste zinnen (2010)

*Monoloog van iemand die het gewoon werd tegen
zichzelf te praten* (2011)

De intrede van Christus in Brussel (2011)

De laatkomer (2013)

Kaddisj voor een kut (2014)

De zomer hou je ook niet tegen

(Boekenweekgeschenk, 2015)

Bloedboek (2015)

Het leven gezien van beneden (2016)

DIMITRI
VERHULST

Spoo Pee Doo

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

Spoop Pee Doo is ook als gebonden boek te koop.
Bestel [hier](#).

© 2016 Dimitri Verhulst

Omslagontwerp Bart Desnerck

Typografie binnenwerk Suzan Beijer

ISBN 978 90 254 5021 2

D/2016/0108/910

NUR 301

Wilt u op de hoogte gehouden worden van het laatste
nieuws, lezingen en nieuw werk van Dimitri Verhulst,
klik dan [hier](#).

Ze zegt, Ik zal je waarschijnlijk niet meer terugzien voor het ontbijt?, en jij antwoordt dat je het niet ziet gebeuren dat het laat zal worden deze keer, want je bent moe, hetgeen de waarheid is, en je hebt zo'n voorgevoel dat je niet veel bekenden tegen het lijf zal lopen, dat het het einde van de maand is en de meeste mensen krap bij kas zitten waardoor ze gaan beknibbelen op het vertier. De mensen hebben feestdagen achter de rug, de Heilige Hippolyt, de Heilige Hoelahup, braadworstdagen, buurtfeesten en zo meer, ze zijn voldoende rondgegeten en bolgedronken, de behoefte is er zo niet meer, en bovendien krijgen ze het einde van het jaar in zicht, waarop er wederom moet

worden gevreten, pralines en ethisch aangebrandede eendenlevers en andere caloriebommen, het einde van het jaar ook waarop de belastingaanslagbrieven loodzwaar op de deurmat ploffen. Vele redenen weet je bij elkaar te verzinnen waarom het niet laat zal worden deze avond en de vraag is maar zeer of je jezelf gelooft. Zij gelooft je alleszins niet. Ach, Dirk heeft gewoon een sms'je gestuurd, om te laten weten dat Lee weer in het land is en bij hem blijft logeren dit weekend, en dat ze nu samen op het terras zitten van café The Marree Man, uiteraard café The Marree Man, als Dirk ergens op café zit is dat tien tegen één in The Marree Man, en hij vroeg of je geen zin had in een glas. Je vriendin kent Lee niet en het is haar vergeven, niemand weet nog wie Lee is. Zo gaat dat, het leven, ook dat der iconen. En het is goed zo. Duisternis moet vallen over alles en iedereen. Lee Wie? De kerel die vorig jaar zijn tekeningen tentoonstelde in de galerie op de Ajuinlei, de vernissage kon rekenen op de aanwezigheid van vijf man en een verloren hond. Ja, Lee, juist, ze weet het weer, ze vond zijn tekeningen maar niets. Bon, ochtend zie je het deze keer niet worden. Een glas, misschien twee, hooguit vijf, en dan

huiswaarts. Maar ze weet dat het ochtend zal worden en dat jouw plek in bed nog koud zal zijn. Dat je op het ogenblik van haar ontwaken een paar duiten in de handen van een potige buitenwipper zal stoppen, uit een kroeg naar buiten zal stappen, en verbaasd zal zijn omdat het al licht is. Jouw maag zal schreeuwen om vettig eten, en negerend dat de nacht onherroepelijk voorbij is en alle frituren gesloten zijn, zal je door de stad dolen, op zoek naar frieten met een klodder mayonaise en een frikandel speciaal. Julien zal gesloten zijn, en als Julien de luifels van zijn friettent sluit mag je er zeker van zijn dat er nergens in de stad nog een frikandel te rapen valt, Julien zijn deurslot heeft de accuraatheid van een atoomklok, de nacht komt gaarne sterven in zijn vuilzak vol tipzakken en plastic vorken. Maar ook dan nog zal je koppig blijven stappen, naar Dingsken, van wie je de naam niet kent en die de trotse eigenaar is van het smerigste frietkot van het land, zijnde het frietkot aan het Vleeshuis. De man zijn hygiëne doet vermoeden dat hij zijn aardappelen in zijn eigen okselhaar kan bakken en zijn frieten zijn, raad eens, niet te vreten, zelfs de duiven weigeren hun bekken te boren in de frieten die uit de dron-

ken monden zijn gevallen, maar als de nood het hoogst is doet de mensheid rare dingen, en die frieten van Dingsken eten hoort daar nu eenmaal bij. Maar ook Dingsken zal dicht zijn, en grommend en grollend van de honger zal je naar huis trotten, langsheen allerlei mensen die jou vanuit hun geslaagde levens verwijtend aankijken omdat je, ja waarom eigenlijk, je weet niet waarom. Natuurlijk zal je denken jouw voetenwerk nog onder controle te hebben. Aan jou is niet te zien dat je een emmer gin hebt leeggeslurpt. Denk je. En het is een geluk dat je in het centrum van de stad woont, op wandelafstand van alles, want je hebt het in je karakter om 's ochtends te geloven dat je nog glashelder bent, helder van geest, en helder van handelen, dus nog bij machte om een auto te besturen. En ook al doet het de mensensoort deugd dat er zo nu en dan iemand wordt doodgereden, je bent blij dat jij dat klusje niet hoeft op te knappen. Je mag er eigenlijk niet aan denken. Overigens zijn het dikwijls de verkeerden die worden doodgereden, er zit geen milligram rechtvaardigheid in zo'n autowiel. Dus je stapt, volgens jezelf rechtdoor. Maar de fatsoenlijken der aarde staren je minachtend aan, hun maak je niets wijs,

ze zien vanop drie kilometer dat jij vannacht niet in de buurt van een pyjama bent geweest. In jouw kop zullen de beats nog lekker doorbonken, de muziek van Us3, songs als 'Tukka Yoots Riddim', 'You Can't Hold Me Down', en, uiteraard, uiteraard, 'Cantaloop', dat heerlijke eerbetoon aan de onevenaarbare Herbie Hancock. Dansend zou je door de straten struinen indien jij je niet enigszins schuldig voelde tegenover de mensen met de geslaagde levens, de schuldigheid waarvan ze willen dát je haar voelt, omdat voor hen de dag al volop begonnen is, ze werk hebben te verrichten, kinderen op te voeden, kinderen herop te voeden, dat ook, boodschappen te doen, schoenen te passen, kortingsbonnen uit te knippen en te innen, en omdat jij met jouw elastieken benen en je waterige ogen hen er pijnlijk op wijst dat er een alternatief bestaat voor al dat geluk van hen. En zo zal je dan thuiskomen, grijs van de honger en de nadorst die zich reeds manifesteert. Jouw vriendin zal wakker zijn, al een poosje zelfs, de geur van geroosterd brood is al uit de keuken getrokken, er hangt al een hele trommel aan propere was te drogen, en zij zal zeggen, Het ging niet laat worden deze keer, had ik dat goed verstaan? Daar

heeft een man geen antwoord op. Juist, het ging niet laat worden, sorry. Je zal je een omelet willen bakken. Eieren worden door filantropische kippen gelegd ten bate van de nachtraven. Eieren absorberen een hele hoop alcoholisch gerelateerde vuiligheid in het lijf maar hebben het nadeel belastend te zijn voor de sowieso al overbelaste lever. Tonijn uit blik is ook excellent postalcoholisch voedsel, anders. Maar het gaat niet goed met de tonijn in de zee. Ook met de tonijn gaat het niet goed, neen. Dus je koopt geen tonijn meer, jouw beduimelde bijdrage aan moedertje natuur. Zeep voor het geweten. En als je de ijskast zal open-trekken zal je vaststellen dat er ook geen eieren meer in huis zijn. Frisdrank evenmin. Want een ongeluk komt nooit alleen. Een glaasje pompelmoessap zou wel smaken, en helpen tegen jouw uitdrogende hersenen. Je hebt de hele nacht je kans gehad om pompelmoessapjes te drinken, zot, en je hebt ze niet gepakt. Zo zal je dus je bed in duiken, hongerig en dorstig. Je zal willen dat je iets schoons kon zeggen tegen je vriendin, woorden waaruit je peilloze liefde voor haar blijkt, woorden die haar troosten en geruststellen, want ze vreest het ergste voor je. Het gaat de verkeerde

kant met je op, dat ziet een mol. Vorige week nog zei Emmy dat je moest opletten of dat je zou eindigen net als Luuk, dat je op een ochtend gevonden zou worden, dood, omdat het licht was uitgegaan, zonder boe, zonder bah, geen theater, niets van cinema, gewoon opeens dood. Je organen blijven je niet eeuwig schoonspoelen daar vanbinnen, ze raken moe. Jullie hadden een gesprek over de dood, want daar komen alle gesprekken vroeg of laat altijd weer op neer, alles leidt erheen, naar Rome leidt er weinig, wat men ook beweert, maar alles leidt naar de dood, en je had gezegd dat je niet gecremeerd wil worden als je klok is uitgetikt. Cremeren gaat je te snel. Je bent een lanterfanter, en lanterfantend wil je ontbinden, gezellig op je rug, rottend in alle rust. En ze voegde eraan toe dat je waarschijnlijk al bezig was te rotten. Dus je ziet, het is jouw omgeving opgevallen dat je te onstuimig leeft. Je eet amper, wat niet erg hoeft te zijn, je bent nooit een grote eter geweest, de magerste spriet van de klas, ieder leerjaar opnieuw, maar het is een terminale combinatie wanneer je ook nog eens de fles weet te vinden en pakt. Jij hangt aan de sigaretten als waren het zuurstofapparaatjes. Neen, niemand zal je vrank-

weg in je gezicht gooien dat je een drankprobleem hebt. Overigens zit je zolang het daglicht heerst uitsluitend aan de koffie. Je zou het niet eens kunnen, alcohol drinken overdag. Maar 's avonds is er altijd wel een gelegenheid de laatste tijd om het glas te heffen, een verjaardag hier, een vernissage ginder, een feestje ginds, en dan weet je van geen ophouden. Een ongeleid projectiel. Je hebt geen drankprobleem, herhaal dat maar als een mantra, beste jongen. Geen drankprobleem. Geen. Maar je zit er verdomd wel dichtbij. Zeg iets tegen die mooie vriendin van je. Alles is in orde. Het wordt geen gewoonte. Morgen drink je niet. De kurk erop. En ook die sigaretten ben je beu. Zij nog meer. Want je stinkt uit je bek, het is daar een kerkhof van dode wormen, je muil smaakt naar natte vodden en nog nattere modder, een cadeau is het niet jou te moeten zoenen. Tenzij dan voor een niet-roker. Maar dat is zij niet. Ze hoort je elke ochtend hoesten en rochelen. Ze duldt je bruine vingers in haar als je vrijt. En ze vreest, met reden, dat jij sneller dan gedacht op dat rugje van jou rustig rotten kan. Dat gerammel in je bast is misschien al kanker. Zou kunnen. Maar naar een dokter ga je niet. Naar dokters dient men te

gaan voor pietluttigheden, niet voor ziekten. Er is een acupuncturist in de stad die het vak in China heeft geleerd, waar acupunctuur niet acupunctuur heet, maar pinyin. Die kerel stopt voor een stevig bedrag dat door de ziekenfondsen niet wordt terugbetaald een paar titaannaalden in je oor en meteen is de behoefte aan nicotine verdwenen. Abracadabra. Die man ga je opzoeken. Spoedig. Beloofd. En misschien kan hij zijn naalden ook nog in een ander lichaamsdeel van je pinyinnen, en stop je zo wél met dat dagdagelijkse gedrink van je. Zeg het. En daarna zal je in bed kruipen, op haar plaats die nog een beetje warm is en naar haar geurt. O mijn god, je ziet haar graag en speelt haar spelend kwijt.

Ik zal je waarschijnlijk niet meer terugzien voor het ontbijt, zegt ze, ze zegt het meer dan dat ze het vraagt, en jij antwoordt wat je dan al zo vaak in alle eerlijkheid hebt geantwoord. Waarom moet jij nu weer zo wanderlustig weg? Zeg niet dat er vele sferen zijn en dat je ze allemaal wil opgesnoven hebben. Het gros van het mensdom is het snot in de kop niet waard, je hebt er zelden lol aan je onder de specimens van je eigen soort te moeten begeven. Honden, daar kan je nog mee overweg. En katten eigenlijk ook wel. Zonder drank zijn de meeste medemensen echter niet te verdragen, geheelonthouders weten daar alles van, zij stralen hun verveling met overtuiging uit. En dat zal

straks dan ook de grap zijn in de kroeg, dat je daar samen zit met anderen die au fond ook maar hun misantropie verdrinken. Allemaal mensenhaters, vrolijk bij elkaar. Duizend redenen heb je om thuis te blijven. Of om dat ene glas met Dirk en Lee te drinken en dan meteen weer naar huis te komen. Bezie dat meisje, bezie die vrouw, het is het mooiste kind in de kosmos en zij is wonder boven wonder sappeldepoepedeloerezot van jou. Zo vaak nog kijk jij haar aan en denk je, Hoe heb ik het voor elkaar gekregen, hoe heb ik deze meid zo simpel gekregen dat ze van mij gaan houden is? Het zou een gemak zijn om vanavond thuis te blijven. Je zou, bijvoorbeeld, scrabble kunnen spelen, het is trouwens alweer veel te lang geleden, vastbesloten haar liefdevol een schandelijke nederlaag toe te brengen. Een woordbonus zou niet voldoende zijn, het zou een woordbonus met topletters moeten zijn. Dingen met een x, een q of een y. Of met minstens twee van die letters in hetzelfde woord. Exaequo. Equinox. Exquise. En om de y op tafel te gooien: lynxoog. Of lezen, gezellig naast elkaar in de zetel. Wanneer de ene gniffelt vraagt de andere waarom. Elkaar luidop passages voorlezen. Of films kijken, deze van Etto-

re Scola. Of Pasolini, en daarna heet als kolenstoven samen naar boven en de liefde bedrijven. Of jij ligt in de zetel en luistert verliefd hoe zij Chopin speelt. Je bent immer nog verliefd op haar, zeker weten, in golven gaat dat, maar als ze Chopin speelt weet je met jezelf geen blijf. Vervolgens zou je de stommiteit kunnen begaan om zelf ook aan die piano te gaan zitten. Je kunt het niet, maar je doet het graag. Veel ellende is er op de wereld omdat zoveel mensen dingen graag doen die ze hoegenaamd niet kunnen. Jij hebt het dus met de piano, waarop je als een marionet uit de Muppet Show ploing-ploing-pengelt, *I fell into the ocean*, ploing, *when you became my wife*, ploing, *I gave it all against the sea*, plengel, *to have a better life*, tot je vervuld van zelfhaat, omdat je de planeet voor de duur van jouw gezang weer flinkheel lelijker hebt gemaakt, de klep van het klavier dichtsmijt. En zij die dan kwaad wordt omdat jij kwaad bent op jezelf. Ze vindt je getalenteerd, niet te geloven, en verwijt jou valse bescheidenheid. Ze moest eens weten. In het beste geval ben je een halftalent, en die zijn er erger aan toe dan de talentlozen. De mate van zelfmisprijzen is sterker bij de eerste groep. Ach, een discussietje, niet eens

een ruzie, dat deel uitmaakt van jullie vaste repertoire. Wat nog? Wat zou je nog kunnen doen? Je zou enkele houtblokken kunnen stoppen in die prachtige kachel van jullie, een Free Flow, industrieel en bronstig design, de schoonste kachels die er zijn, check it out, en kijken, zomaar kijken, het contemplatieve staren, naar de vlammen, het gloeien. Er is geen mooiere teevee dan een haardvuur. Weinig zaken zijn zo ontspannend om naar te kijken als goudvissen en vuur. Mogelijkheden te over en van geen enkele ben je vies, maar toch sta je voor de spiegel voor een kleine scheerbeurt, sedert kort weer met machine, omdat je de rompslomp van mousses en mesjes beu raakte, en omdat je toevallig zo'n apparaat cadeau kreeg onlangs, voor je verjaardag, de zoveelste alweer. Een Philips, de gulle schenker weet het mannendom in te delen in twee types: zij die zich met Braun scheren, en zij die bij Philips zweren. Volgens hem hoor jij bij die laatste groep. Hij heeft nog scheerapparaten verkocht, hij kan het weten, zijn intuïtie is op het domein der ontharing uitstekend ontwikkeld. Jou maakt het niet uit, Philips of Braun, je bent tevreden met die machine, ze scheert makkelijk en goed, de bloederige

kin hoort tot het verleden. Een spetter aftershave. Nooit overdrijven met aftershave. Een spetter en dan basta. Parfum dient in zulkdanige hoeveelheden te worden aangebracht dat het niet kan worden geroken, hooguit vermoed. Je zou de geliefde willen vragen of je er goed uitziet maar slikt de woorden in. Voor wie zou je er tenslotte goed moeten uitzien? En trouwens, lang ga je het niet trekken. Een glas met Dirk en Lee en dan terug. Dat zei je. Dat meende je. Jeans, hemd, sneakers. Dat zal volstaan. Lekker simpel. Vraag is alleen of het zal regenen, ter bepaling van de keuze van de jas. Ach, neem gewoon een jas die tegen de regen kan, dan zal het niet regenen, zo gaan die dingen. Tot straks, zeg je tegen de geliefde. Tot morgen, zegt ze. Zij weet natuurlijk ook dat ene Leonardo de eigenaar is van The Marree Man, en dat die het altijd als verstokte wodka-liefhebber een plezier vindt een van zijn gouden flesjes met je te delen. Met een beetje geluk is daar een botteltje Pan Tadeusz bij. Als dat niet geweldig is: een wodka die genaamd is naar een gedicht! Het zijn arme culturen die hun dranken niet in verband brengen met de letterkunst. De Polen, grote lezers, grote drinkers, er zit iets van logica in die

combinatie, vraag niet welke, maar de Polen, want dat wou je zeggen, de Polen kunnen het. Zij zijn de laatste hoop van het alsmaar ongeletterder wordende Europa! Zij zuipen in hun krochten geestrijke vochten genoemd naar epische verzen, en citeren, met alsmaar lossere wordende tongen de beroemde regels van Adam Mickiewicz's magnum opus: O, mijn land... Jij bent als een goede gezondheid... Ik heb je waarde nooit goed ingeschat tot vandaag, nu ik je kwijt ben... Maar Leonardo zal er niet zijn, schat, dat voel je aan alles, aan de luchtdruk, aan de wind en aan je hartslag, en er zal geen versvoet uit Pan Tadeusz uit je mond vallen. Dus tot straks.

O, de vrolijke zuurstof wanneer je plots buiten staat. De hele dag heb je binnen gezeten, zonder reden, maar er was nog minder reden om buiten te komen. Dat frisse windje doet je deugd, en de eerste mensen die je tegenkomt verkeren in een uitstekende luim. Er wordt moeite in een begroeting gestopt. Een meisje fietst tegen de richting van het verkeer in, ze heeft haar hoofdtelefoon op, en zingt mee, niet eens echt vals. Jij hebt geen hoofdtelefoon, nooit gehad overigens, de straatgeluiden zijn je heilig, maar indien je er een had dan had daar nu Cannonball Adderley door geklonken. 'Jive Samba'. Of, vrolijker, 'My Definition Of A Boombastic Jazz Style' van Dream Warriors.

En dan maar hopen dat het regent tot er plassen zijn om in te springen. Eerste ding om te doen: de nachtwinkel in voor fijne rookwaren. De Pakistaanse, tenminste, je denkt dat de dame Pakistaans is, herkent je en schenkt je steeds een brede glimlach als je binnenkomt. Haar nering doet goede zaken met je. Gek eigenlijk, die hyperspecialisatie in de nacht van dit Aziatische volk. Je zou het eerder van de Scandinaven verwachten, die zijn het gewoon om in het donker te leven, hun blinden en slechtzienden worden met jaloezie bejegend omdat ze verkeren in een permanente toestand van midwinterfeesten, en in plaats van te mogen genieten van hun bejubelde verzorgingsstaat, moeten in het koude noorden de blinden extra belasting op hun frivole handicap betalen. Nachtwinkels, de eerste hulp bij ongevallen, waar voorradig is wat te allen tijde voorradig moet zijn: chips, drank, saffen, hondenvoer en maandverband, pijlers van de westerse beschaving. Het is druk in de shop, de jeugd heeft duidelijk besloten vanavond zo goedkoop mogelijk dronken te worden, geef ze maar eens ongelijk, en bestudeert de etiketten van diverse koppijnwijnen. De lokale leegganger is er ook weer, stinkend naar

de pis die hij niet tijdig tegen iemands gevel kreeg geloosd. In zijn baard bungelen etensresten, hetgeen betekent dat hij vandaag voldoende bij elkaar gebedeld heeft om niet al zijn inkomsten in blikjes bier te moeten investeren. Hij neemt vijf blikjes Cara-pils uit de frigo, het merk van de stumpers, en doet er veel te lang over om af te rekenen. Zijn broeken zakken altijd af, omdat armoe zwaar moet wegen. Het genot van een bankbriefje is hem niet gegund; de schooier moet het zien te rooien met het nikkel uit zijn bedelbeker. Eindelijk is hij weg. Toch voor eventjes, want spoedig zijn z'n blikjes leeg en uitgepist in broek of tegen gevel en zal hij zich opnieuw komen bevoorraden. Hijzelf is weg, maar zijn pisgeur blijft nog even hangen. Je bestelt drie pakjes Davidoff. Dat is pas een positieve instelling in het leven: meteen met drie pakjes fliederfladderend de avond in. Voorzienigheid: een goddelijke trek, bestaande in de beschikkingen waardoor het Opperwezen met wijsheid en liefde al de schepselen naar hun uiteindelijke doel leidt. Amen. Uiteraard zal je dit allemaal zelf niet oproken, en al helemaal niet vandaag, ook al ben je een turbosmoker, maar drie pakjes per dag krijg je niet geïnhaleerd,

sorry. Je vindt het gewoon, en waarschijnlijk ben je daarin de enige in dit niet over de gehele lijn onaardige melkwegstelsel, prettig om sigaretten uit te delen. Niet aan de ordinaire schooiers, maar aan de gelegenhedsrokers die nooit een pakje kopen omdat ze karakterieel niet opgewassen zijn tegen de onmiddellijke nabijheid van de kankerstok. De grand seigneurs onder de gelegenhedsrokers kopen jou zo nu en dan trouwens een pakje, ter wiedergutmachung, of trakteren je op een schuimende trappist. Zij kennen hun manieren. Ook al zullen ze zeggen O, rook jij Davidoff?, Zijn dat geen travestietensigaretten met die nicherige witte filter? Maar ze zijn maar al te blij dat ze hun longen met de rook van jouw travestietensaf naar de verdommenis mogen schroeien. En je geeft graag je saffies aan de paffer die eventjes zonder voorraad zit. Een groot verdediger van de solidariteit onder de rokers, kortom. We moeten elkaar helpen om kapot te gaan, alleen is maar alleen. Dag mevrouw uit Pakistan in de groene sari, met de gouden neusbel, met de sierlijk geverfde handen en met de bindi van rode okerpoeder op het voorhoofd, tot een volgende keer. En meteen bij het verlaten van haar winkel ruk je de verpakking

weg en stop je de eerste van nog vele Davidoffs tussen je lippen. Spoedig zal je stoppen, jawel, het is genoeg geweest, je rookt al meer dan dertig jaar, er zijn zeker honderd ouderwetse inktpotten te vullen met alle teer uit je longen, de hele Shakespeare kan ermee worden geschreven, Ophelia die opgezwollen komt bovendrijven op de rivier, de verzoening tussen King Lear en zijn dochter, *If you have poison for me I will drink it*, alles, ja, ja, spoedig zal je stoppen, het moet, de hypochondrie slaat toe, je ziet jezelf al stikken in een zielig ziekenhuisbedje, omringd door artsen die menen dat je het allemaal zelf hebt gezocht, die oordelen dat hun medeleven misplaatst zou zijn en niet weten waarom je nu kleinzerig om euthanasie zou smeken... Spoedig zal je stoppen, beloofd, maar vandaag zal het niet zijn. En rokend als een schoorsteen in een kindertekening wandel je, één hand in je broekzak, langsheen het oude kanaal, hoewel dat niet de kortste weg is. Maar je houdt van de rust die daar heerst, de afwezigheid van horeca en schoenwinkels houdt er de meute weg. De enige toeristen die hier komen zitten op een bootje, in deze tijd van het jaar verkleumd. Wat de gids hun te papegaaien heeft interesseert hen

geen flikker, de historische figuur Maria van Bourgondië hoeft wat hen betreft niet uit haar vergeetput te worden getakeld. Met hun telefoon nemen ze foto's die ze vanavond nog op hun Facebookpagina zullen posten; op dit punt van hun rondvaart zijn ze al tot geeuwens toe verveeld en verlangen ze naar een kop warme chocola of wensen ze zich vadsig te vreten aan wat volgens hun reisgids een streekgerecht is. Het water kalmeert je, de Lodewijk Van Male-brug stemt je zo simpelweg gelukkig, net als een blik op de ruïnes van de zeepziederijen, de katoenfabrieken. De treurwilgen aan de oever: oude vrouwen die met de lichtjes aangetaste gratie van een meisje vooroverbuijen en hun lange haren wassen in het stille water. Je bent geen monogame minnaar van deze stad, jouw eigen stad zeg maar, want dat is ze onderhand toch wel geworden, een stad met water, een stad met trams. Vaak denk je naar een andere te moeten verkassen, ook een stad met water en trams, want dat moet, een stad heeft geen bestaansrecht zonder tram of rivier, en daar zou je dan gelijkaardige wandelingen maken. Uiteraard zijn er een handvol andere steden waarmee je gaarne flirt, volkomen thuis zijn zal je nergens, je

gedachten zijn gitaanser dan je gat, maar als je over deze stronkelstenen loopt heb je een diepe vrede met je plaats in de atlas, valt je hele wezen ergens samen met je omgeving. Aardrijkskunst. Hoor de eenden maar eens bevestigend kwaken.

Spoop Pee Doo is ook als gebonden boek te koop.
Bestel [hier](#).

Sprechen Sie Deutsch? Twee jonge deernen, nou ja, waarschijnlijk wel al een eindje in de twintig, die zich niet hebben verlaagd tot de aanschaf van een selfiestick en je vragen of je zo goed wil zijn een foto van hen te nemen. Nou ja, Deutsch spreken Sie, zolang het onderwerp niet op de epistemologie komt kan je jezelf wel redden in die taal, op voorwaarde dat je de naamvallen aan je laars mag lappen, dat je je mag vergissen in het geslacht van een woord. Voor het nemen van een foto is het gegoochel met modale werkwoorden van ondergeschikt belang. Dürfen, können, mögen, müssen, je hoeft niet eens te vragen op welk knopje je moet drukken, zo'n fototoestel is geen

cockpit. De dames wensen het kasteel op de achtergrond, maar dat had je wel al kunnen raden. Het kasteel, in feite een burcht, en een streepje van het lieflijke water errond. Horizontaal of verticaal? En ze lachen. Verticaal vinden ze wel eens lekker, ja. Ze poseren, duim naar omhoog, hun vrolijkheid contrasteert met het ietwat grijzige weer. Als ze maar niet denken dat je hun gaat vragen cheese te zeggen. Van waar juist zijn ze in Duitsland? Okee, Zwitsers. Okee, Bern. Tof. Fabian Cancellara komt ook uit Bern. Fabian, nein? Berühmte Radfahrer. Und Paul Klee. Blabla. Ze vouwen een veel te groot stadsplan voor je open en wensen te weten waar ze zich momenteel ergens bevinden. Het museum van moderne kunst willen ze bezoeken, je vindt hen meteen al een pak sympathieker, ook al is er daar op het moment niet veel soeps te zien, een paar op de grond geflikkerde potten en pannen, vijf muren met willekeurige verfspatten, en een installatie met videostills van gepelde bananen, moderne kunst dus, al wil je niet flauw doen en geef je graag toe dat er soms indrukwekkende dingen worden tentoongesteld, helaas niet nu. Vorige maand hadden ze hier moeten zijn, toen was er een buitenge-

wone expositie, nou ja, pech. En bovendien, als je zo eens de klok bekijkt is het de moeite niet meer dat ze naar het museum gaan, de zaalwachters kijken er al reikhalzend op hun horloge, ze hebben hun jassen al in de aanslag, want het sluitingsuur komt eraan. Danke schön! Vervolgens willen ze weten of je tips voor hen hebt, je bent toch vanhier, neen? Leuke plekjes voor vanavond, waar gedanst kan worden, het vrolijk ademen is. Er zijn dagen dat je deze kans zou grijpen en zeggen, Als je zin hebt, kan je met me mee, ik ben namelijk zelf van plan een stapje in de wereld te zetten deze avond, zomaar voor de lol, zonder avances te maken, doch omdat het heerlijk is om met wildvreemden te dollen doorheen de stonden van algehele vergetelheid, en naar je gevoel zouden deze twee dames jouw aanbod dankbaar aannemen, al zijn ze jong, je zou hun vader kunnen zijn, en indien niet dan toch hun nonkel. Maar toch, twee Zwitserse mademoisellen, gezworen hartsvriendinnen, die samen op citytrip gaan. Weekendje de bloemetjes buitenzetten. Tuurlijk hebben zij daar thuis een liefje zitten, het zou je verbazen indien ze vrijgezel waren, maar daar trekken deze twee herderinnen zich eventjes geen

lor van aan. Voor hen is het nu partytime. Maar jij ging het niet laat maken deze avond, goed dat je jezelf daar nog even aan herinnert, een paar glazen met Lee en Dirk en dan gooi je de handdoek in de ring. Dus je zet enkele kruisjes op hun stadsplan, plaatsen waarvan je denkt dat zij zich daar vanavond kunnen amuseren. Je hoeft je geen zorgen over hen te maken, ze zijn bijlange niet lelijk als een labradoedel, niemand hoeft zich over hen te ontfermen en jij al helemaal niet. Zij zullen dronken worden en hun bergdorpkonten op de dansvloer tegen een jongen schuren. Morgenochtend worden zij verrast wakker in een omgewoeld bed, in een kamer die ruikt naar kattenbak, en ontvouwen zij weer hun stadsplan, op zoek naar hun hotel, alwaar ze veel te laat zullen arriveren om nog te kunnen profiteren van hun veel te duur betaald ontbijt. Zo gaan die dingen, en het is goed dat zij zo gaan. Nog even en zij worden moeders, je stuurt zo'n meid niet gefrustreerd het huwelijk in. Geef hun nog even de illusie van een opwindend leven. Danke schön, es ist nichts, nog einen wunderschönen Abend oder min oder mehr zoiets. Je wandelt verder. De twee verkopers van toepeneuzen houden hun kraam-

pje nog open. Hun handeltjes bevinden zich op tien meter van elkaar en zij putten zich al jaren uit in een belachelijke handelsoorlog. De ene beweert de beste toepeneuzen van de wereld te verkopen, de enige echte, krokant aan de buitenkant en zacht vanbinnen, gelatineus, en zijn concurrent beweert de beste toepeneuzen van de straat te verkopen. Ze schreeuwen elk om klanten, de ene wil niet onderdoen voor de andere, toepeneuzen, toepeneuzen, chapeau de curé, vijf euro per zakje, waarna de andere jodelt, toepeneuzen, toepeneuzen, cuberdons, want ze spreken hun talen, confisserie van de bovenste plank, vier euro en een half per zakje. Ze zijn bereid elkaar kapot te concurreren, samen de vernieling in, narren van de middenstand. Heeft de ene nog energie om zijn kraam een uur langer open te houden, dan zal de andere zijn courage bij elkaar grabbelen en dat van hem twee uur langer openhouden. Desnoods vallen ze tegader om van uitputting, begraven zij de strijdbijl op het knekelhof, hun onbeveende graven netjes naast elkaar, hier rust de verkoper van de beste toepeneuzen op de planeet, maar zolang hun hart bloed pompt en hun puisten vol zitten met pus leven zij in het harnas, ver-

lokt door de idee de fabrikant en de verkoper te zijn van de ultieme toepeneus. Voor jou hoeven ze hun kelen niet schor te schelen; jij vindt die toepeneuzen simpelweg niet te vreten, een kegel vol glucosestroop, plakkerig, te zoet. Maar ze kennen je, deze twee heren zien je hier wel vaker voorbij drentelen en doen allang geen moeite meer om jou te verleiden. Tegen jou zeggen ze niks, zelfs geen goeiedag. Een goeiedag is hun enkel nuttig wanneer die ook geld heeft opgebracht.

Hoewel de meeste magen nog slapen, stromen de terrassen van de restaurants al behoorlijk vol. Koks zijn de nieuwe rock-'n-rollsterren, jonge snaken dromen er al lang niet meer van ooit te mogen optreden op het Glastonbury Festival, niet de gitaar, wel de pollepel, een Michelinster moeten zij verwerven, een lovende bespreking in de restaurantgids Gault & Millau. Het culinaire triomfeert. En het is crisis, vele daklozen en werklozen en vanallesanderslozen zullen het beamen, de huurprijzen swingen de pan uit, het consumentenvertrouwen is naar de knoppen, de index maakt bokkensprongen, maar crisis of niet, wie om een uur of acht 's avonds in een zotte bevlie-

ging op restaurant wil gaan zal nergens meer binnen raken, alle couverts zijn gereserveerd, tot grote spijt van de zaakvoerder. Misschien, eventueel, dat er vanavond om tien uur nog een tafeltje vrijkomt, want er is altijd wel iemand die nog op het laatst een diner annuleert, zo men de wellevendheid heeft te annuleren, je hebt immers massa's onbeschoften die helemaal niks afbellen en zomaar wegblijven, waardoor een tafel wordt vrijgehouden voor niks, een uur aan één stuk, beeld je het verlies maar even in, die rotzakken weten niet hoe hoog de personeelskosten oplopen, hoe duur het water in de afwasbak is, om nog te zwijgen van de fiscus, die spons. Vanavond heel erg laat kan er gegeten worden, zoals gezegd met een beetje geluk, en op voorwaarde dat alle ingrediënten nog aanwezig zijn; hier wordt immers alleen met dagverse producten gewerkt: vissen die vanmorgen nog een gezinsleven hadden en vol plannen zaten om eens naar de overkant van de zee te zwemmen met de kleintjes, die liggen daar nu vol smaak met schilfers van zomertruffels naast een sjalot op een bord, gefileerd en wel. In de vroege vooravond kan er ook gesmuld worden, dat wel, dat moet nog lukken. Maar wie uit wil

eten op de momenten dat er nu eenmaal gegeten wordt, die neemt best een telefoon en zijn agenda beet. De eerste glazen cava bruisen op de tafels, de oesters liggen snotterig en bloot op hun ijsbed. Iemand zegt, Gadogado is een bijzonder voedzaam blaadje sla; het is voorwaar, nu al, de zin van de dag. Gadogado is een bijzonder voedzaam blaadje sla, de kans is klein dat je deze zin zelf ooit zal hebben uit te spreken in je leven, maar je wil het vast en zeker eens proberen. Hoe laat is het? Och, er is nog tijd over om iets te drinken voor je naar The Marree Man gaat, Lee en Dirk zijn daar wellicht nog niet aangekomen, en je neemt het koninklijke besluit plaats te nemen op het terras van De Kleine Rokade, uit jeugdsentiment, want De Kleine Rokade is bijlange niet meer wat het ooit was. Iconisch onder de kroegen is het geweest, ere wie ere toekomt. De eerste kroeg in de stad die negers toeliet, toen geen enkele politiek correcte zedepreker zich stoorde aan de term neger, en omdat deze exotische gasten nu eenmaal een beter gevoel hebben voor ritme, vraag maar aan de dames die ze hebben beslapen, neuken is ritme, en ritme is neuken, ga nooit naar bed lieve kinderen met iemand die lijdt aan amu-

sia of aprosodie, enfin, De Kleine Rokade werd al snel dé jazzkroeg in town, met een kast aan vinyls die iedereen die een beetje is begaan met de magie van de 33-toerenplaat deed suizebollen. Je was nog een groentje met gladde kaken toen jij hier voor het eerst over de vloer kwam en vele essentiële langspelers heb jij dan ook voor het eerst in deze kleine tempel gehoord: *The Sidewinder* van Lee Morgan, Oliver Nelson met *The Blues and the Abstract Truth*, de hele bataclan. De donderdagavondconcerten waren momenten om naar uit te kijken. En zoals de naam van de kroeg natuurlijk al liet vermoeden, is het ook altijd al een schaakcafé geweest. Je gaf je paspoort af als waarborg voor een spelbord, wie verloor betaalde de winnaar een drankje. Zo ging dat. De Hongaren schaken traditiegetrouw in het zwembad en laat ons hopen dat ze daar plezier aan beleven, jij schaakt liever op café. Een expert ben je nooit geweest, volgens een Zweedse sociaal psycholoog, zijn naam ontsnapt je even, moet een mens tien-duizend uren ervaring hebben in iets alvorens hij zich expert mag noemen. De helft van de Zweedse mannelijke bevolking heet Anders Ericsson, de andere helft heet Eric Andersson, laat ons gokken

dat de bedenker van de tienduizendurentheorie Anders heet, voor zover het allemaal belang heeft, want onnozel is die theorie natuurlijk wel. Wat je wou zeggen: tienduizend uren heb jij waarschijnlijk nog niet bij elkaar geschaakt, en het zal nog maar moeten blijken of jij jezelf überhaupt in iets expert mag noemen. Tienduizend uren roken, tienduizend uren koffiedrinken, tienduizend uren dromerig door het raam staren, de drie zijn perfect te combineren. Tienduizend uren schrijven en daar ontevreden over zijn. Tweehonderdtachtigduizend en enige uren als een wees op de wereld. En ook nu zal je niet schaken, daar ben je niet voor gekomen. Bovendien: wie schaakt er nog? Schaken: de allerhoogste vorm van hokjesdenken. Café De Kleine Rokade is een bleke schim geworden van z'n oude zelf, het rookverbod heeft de kroeg kapot gekregen. Jazz vraagt nicotine. Schaken vraagt nicotine. De kroeg is leeg, het bruine meubilair staat er museaal te wezen, John Coltrane draait rondjes onder de naald, dat wel, maar dan eerder als een lege carrousel in een omgewoeld patattenveld. Als een afgestompte pony die niemand nog wil kammen op de kermis. De weinige klanten zitten buiten, op het ver-

warmde terras, waar ze wel nog kunnen dompen. Voor jou mag het een koffie zijn. Kijk eens aan, wat een karakter, het uur van het aperitief is al van de beiaard geklepeld en toch ga je voor de koffie. Dan heb je geen drankprobleem, alles is in orde met je beste kerel, neuzel jouw mantra maar. Terwijl de koffie in De Kleine Rokade niet eens te zuipen is. Veel te waterig. Tegenwoordig zijn het geen kelners meer die koffie schenken, maar barista's. Om een kopje zwart goud besteld te krijgen moet je een doctoraat in de hogere koffiekunde hebben behaald. Wil meneer lichtge-roosterde bonen of toch espressobonen? Sumatraanse of Ethiopische bonen? Gaat meneer voor de single origin of de single bush? Jezusmina, je zuipt al je hele leven koffie gelijk de zalmen water, maar dit wufte gedoe kan je geen zak schelen. Zet die kuip cafeïne nu maar gewoon op tafel, maakt niet uit dat je voor de grootste cultuurbarbaar van de hele uurgordel wordt versleten. In De Kleine Rokade heb je maar één soort koffie, namelijk koffie, dus geen affogato, noch een macchiato, maar klootjesvolkse koffie zoals hij bij je grootmoeder thuis door het filterzakje sijpelde en zodoende de ongeciviliseerde neusorganen van haar

nazaten verblijdde, en als de smaak je niet bevalt dan kan je er een kwak melk bij gieten, ordinaire melk, van koeien zonder stamboompapieren, opgeschuimd noch gestoomd, doch zomaar uit de fles, en eventueel kieper je 'r nog een suikerklont in ook. En daarna dip je een speculaaskoek in je mok, dip, dip, dip, dip, tot je te lang hebt gedipt en de speculoos als kleddernatte diarree in je drankje drijft. Heerlijk. Neen, je herkent geen toets van hazelnoot of toast, geen tomaat, geen kers. Koffie. De bron van alle leven. Voordat de eerste planten en dieren zich op het land begaven, spartelden de oudste levensvormen in een poel koffie. Mooier is een begin nog nooit geweest. Het is eens wat anders dan een tienduizendurentheorie. Koffie, o, koffie. En daar een sigaretje bij.

Als je nu eens even Snerkie zou bellen? Klinkt als voorbedachte rade, want Snerkie bellen betekent zoveel als toegeven dat je afziet van het plan om vanavond op een convenabel tijdstip thuis te komen, in ieder geval vroeg genoeg om nog samen met de geliefde onder de sargie te duiken. Snerkie bellen betekent dat hij, zo hij tenminste opneemt, zal vragen waar je uithangt en dat hij dan niet zal kunnen weerstaan aan die mythische lokroep om jou te vergezellen. Hij werkt, net zomin als jij, op zonne-energie; hij wordt pas wakker zodra het duister is ingetreden. Stappen met Snerkie is een feest, altijd geweest. Jullie zijn een gouden duo in de uitgang, een buitenbaarmoederlijke tweeling

die geen licht verdraagt. Nachtbloemen, zij gaan dicht wanneer de krokus opengaat. En wat is er heerlijker dan op een caféterras waar geen bekenden zitten even telefonisch te kletsen met je makker, slurpend van een slappe koffie, sleurend aan je Davidoff? Hey Snerkie, alles goed? Alles gaat voorzeker goed met Snerkie, of dan toch het meeste, maar het kan ook beter, het vrouwtje moet werken deze avond, hij zit met de kinderen opgescheept, er is geen ontsnappen aan. Hij heeft een volle spaarkaart, alle puntjes die hij van de echtgenote nodig heeft om buiten te mogen zijn ruimschoots verdiend, dat is het ding niet, maar hij is met handen en voeten gebonden aan de taakverdelingen binnen het gezin. Bovendien is hun hond, die al jaren reutelde als een verkalkt koffiezetapparaat, Fons heette het beest, naar Fons De Wolf, die een wielrenner was, en niet eens de slechtste, is Fons dus overleden, plots, hartaderbreukje of zo, en zijn de kinderen in rouw terwijl hij als vader al die jaren in de overtuiging verkeerde dat zijn zonen evenveel om dat beest gaven als hijzelf. Neen, hij zou maar al te graag vanavond zijn zinnen verzetten, hij is er eerlijk gezegd ook beroerd aan toe, na de ramp-

maand op het werk, er komen amper bestellingen binnen, het is een rottijd voor zelfstandigen, en na het in elkaar bricoleren van een godganse speeltuin, als vrijwilliger nog wel, op het schooltje waar zijn pagadders leren lezen en schrijven. Verrekte ouderparticipatie. Zijn ruggengraat is vermassacreerd, hij voelt zich afgemat, een bad zou heilzaam zijn maar hij durft er geen te nemen uit vrees niet meer uit die kuip te raken. Hij kijkt er naar uit spoedig nog eens een glas te gaan drinken, edoch voor nu laat hij zich vollopen met jaloezie en blijft hij thuis. Geen reden om jaloers te zijn, Snerkie, jij gaat het hoegenaamd niet bont maken, jij zal de krokussen dit keer niet weten opengaan, hetgeen hij maar moeilijk kan geloven, ook al zijn er geen krokussen in deze tijd van het jaar, maar kijk, binnenkort binden jullie je opgeblonken schoenen aan en staan jullie samen zingend te pissen onder de blote sterren, afgesproken. Het was goed om Snerkie nog eens gehoord te hebben. Liefdes gaan kapot, vriendschappen niet. Schrijf maar op. Je bestelt voorwaar nog een koffie, hij moest maar zo slap niet zijn, en kijkt vanop je gezellige observatiepost naar de bewegingen op het plein. Het is vrijdag, de dertiende

nog wel, een dag die ongeluk zou moeten brengen omdat men ooit een godenzoon tegen enkele planken genageld heeft toen de almanakken leken op deze van vandaag, maar de jongeren die je voor je uit ziet lopen, vrolijk, hun boekentassen lijken hun gewicht te hebben verloren, hebben het bijgeloof zeer zeker afgezworen. Vrijdag, vrijheid. Zopas nog hebben ze hun liefjes gezoend, de onoverwinnelijken, en nu sporen ze huiswaarts, een weekend zonder wiskunde in. Ze hebben haast, over enkele uren is er de finale van een liedjeswedstrijd op teevee, het hele land leeft met de kwelers mee, de zakken chips en flessen cola zijn ingeslagen, het wordt ongetwijfeld een onvergetelijke televisieavond. Ze hoeven hun bed niet in, en als ze er eenmaal in liggen, moeten zij er voor niets of niemand uit. De trams, volgekliederd met reclame voor een elektriciteitsleverancier, Samen Voor Minder CO₂, pompen de binnenstad leeg. Nivea: het wordt een blauwe winter. Het kantoorpersoneel wordt teruggebracht naar villaatjes in de voorsteden, maar talrijker nog zijn zij die zijn aangekleed met mindere merken die naar hun belabberde buitenwijken worden getransporteerd. Maar allen delen het vooruitzicht dat er twee da-

gen aanbreken, twee gouden dagen waarop ook de postbode in zijn bed blijft liggen; niemand hoeft angstig de brievenbus te openen, geen rekening of factuur of aanmaning zal het sorteercentrum verlaten. Geen nieuws is het beste nieuws. Maandagochtend zal deze meute weer convergeren, met triestigere smoelen, de kringloop van de pendelaar. Een zigeuner wandelt het terras op, schouderd zijn viool, maar nog voor de eerste noot uit zijn versleten instrument is gestreken heeft een kelner hem al weggejaagd. Hier, waar ooit als eerste negers welkom waren. De klanten gaan lopen voor dit gebedel, en klant is koning, aan die wet wordt niet getornd. Mocht de violist nu nog iets deftigs fiedelen, maar neen, jankerige Balkanballades, op een viool die is bespannen met prikeldraad. Iemand komt aan je tafel een sigaretje bietsen. Hij kan er een krijgen, met de glimlach. Gadogado is een voedzaam blaadje sla. Excuseer? Gado...? Neen, niets, je vroeg of hij vuur heeft? Vuur heeft hij, je bent bedankt. En vervolgens vraagt hij of het zou kunnen of hij je van ergens kent. De sigaret was een schijnbeweging, het excuus om met jou aan de praat te raken. Je kennen van ergens, dat zou kunnen, je loopt wel

eens rond in de stad, het is niet jouw eerste koffie in De Kleine Rokade. Dat antwoord lijkt hem niet helemaal te bevredigen, jouw gezicht zegt hem vagelijk iets. Tja, het droeve lot van de onuitsproken ordinaire smoel, je zou iedereen en niemand kunnen zijn. Meestal is het niemand.

Aan alles komt een eind, duisternis moet vallen over alles en iedereen, en dus komt er ook aan koffiedrinken een eind, hoe heerlijk luilakkerig zitten het hier ook is, kijkend naar de zoo der mensen vanop je stoel. Je wandelt voorbij de bioscoop, en hoewel je niet de intentie hebt om vanavond film te kijken, verlokken de affiches je met hun landschappen, hun lichamen, ontblote en andere, de actrices die alleen maar lijken te leven op het witte doek, je komt ze immers nooit eens tegen, niet bij de bakker om de hoek. Films die van alles wonnen op grote festivals in de wereld, palmen, luipaarden, kalveren, leeuwen en beren, zelfs een hele globe, allemaal van goud, heel soms

zilver, dat hoort zo bij filmprijzen. O, hoe zalig toch om twee uur lang in het donker te zitten, je te laten meeslepen door het verhaal, verliefd te worden, geil, verdrietig, boos en dan achteraf in de bar van het filmtheater al die emoties weer te laten bezinken onder de genoegdoening van een drankje en een plak saucijs. Zeker, volgende week moet je maar weer eens zo'n zaal in, het is geen waardig bestaan zonder cinema. Maar eerst een glas met Dirk. Welke weg neem je richting The Marree Man? Langs het belfort maar, de beiaard klepelt net, tot groot jolijt van de toeristen die in hun thuisland zo'n affreus geklepper niet hebben te aanhoren. Tot werelderfgoed gepromoveerd geklingelklangel, de zussen van Apollo kotsen de Olympus zompig. Belfort: borstgeklop! Luid uitgekraaide macht van de stad. Een toren met een mythologische draak erop, om te concurreren met al die andere torens, met hun al even mythologische god erop. En een gigantisch uurwerk natuurlijk, zodat je van overal in de stad kan zien dat de tijd niet glijdt maar vliegt, dat je kostelijke seconden aan het verspillen bent, jij jouw bestaan verkwanselt, de dood zijn naar gefermenteerde haring muffende asem in je nek al hijgt. De wij-

zers kijken je vermanend aan, ze smijten het exacte uur in je smoel als een verwijt, jij, leegganger, stuk niemandal, meneer et cetera. Overal moet je eraan herinnerd worden dat de wormen die je zullen opvreten misschien al geboren zijn. De worm, de spektor, de kortschildkever. Al die torens slaan jouw uren bimbam. Ze bouwen tegenwoordig zelfs al uurwerkjes in magnetrons en koffiezetapparaten. Wat een sadisme. We mogen nog eventjes spartelen in de vierde dimensie maar niet lang meer, profiteer ervan, slaven van de slinger. Langsheen slagerij Eendenpoel, de beste beenhouwer van de regio. Zegt men. Maar aannemelijk is het wel. Zijn prachtige etalage van opengekliefde beestenlijken. Geen wuft gedoe voor die man, ook de koe heeft haar beperkte tijd op aard, om te vreten moet je moorden, hij draagt zijn bebloede schort met trots. We hebben dan wel al eventjes elektriciteit en rubberlaarzen, wie zijn connectie met de cro-magnon verliest boet in aan menselijkheid. De smaak van ingewanden, even essentieel als de schoonheid van een geschilderde odalisk. Zou hij kalfszwezeriken in voorraad hebben? Je kan ze steeds bij hem bestellen, gespoeld, gepocheerd in bouillon, ontdaan van

vliezen en knobbels, het enige wat je nog zelf hebt te doen is ze te bakken en in je kwebbel te steken. Als je ze nu bestelt heb je ze morgen. Het idee. Je voelt die thymusklieren al smelten op je tong. Een stuk vlees, vol vitamine C, de perfecte groentevervanger. Maar er staat je net iets te veel volk voor zijn schenkbank. Vrijdag, weet je wel. De vrienden werden geïnviteerd, de flessen wijn staan gedecanteerd, Domaine de Chevalier, het mag smakelijk zijn, het mag allemaal net iets meer. In plaats van rotzooi uit de supermarkt mag het vanavond kwaliteit zijn van bij Eendenpoel. Geef hun maar eens ongelijk. Enfin, je voelt er weinig voor om in de rij te staan, dus voorwaarts maar. De accordeonist op het plein heeft te wachten tot het schremende gebeier van de belfortklokken weer voorbij is, al zal dat zijn rekening niet maken; straks kan zijn trekzak het opnieuw overnemen van de klepels, zijn vaste repertoire, melodieën die bedacht moeten zijn in treurige gebieden, hoewel de zon er alle dagen schijnt en de komkommer er voor geen geld rijpt, maar de mensen zullen hem geen aandacht geven, zijn hoed zal leeg blijven. Ze hebben geen verstand van muziek, de kinkels, en noemen dit instrument nog steeds de

piano van de armen. Buikorgel, nog zo'n term, zij het een al iets verstandigere. Ze horen één noot uit de aerofoon en ze ruiken het witloof in hespenrolletjes, de zondagen bij grootmoe-moe uit hun kindertijd. Ze denken aan de liften in hun stereotiepe hotels, de vermuzakte evergreens die er worden gespeeld om de gasten mentaal klaar te stomen voor hun jacuzzi. Heer der seuten en kwezels, vergeef hen want ze weten van niet beter, hun koude zielen hebben zich nooit weten te warmen aan een klank. Je graait in je broekzak enkele munten bij elkaar en gooit ze in de hoed van de muzikant. Je maakt er iemand gelukkig mee, en de kans dat je wasmachine weer eens naar de knoppen gaat omdat er geldstukken mee de trommel in gingen wordt er kleiner door. Twee keer winst. De accordeonist kijkt je niet-begrijpend aan: nu hij is gestopt met spelen komt er brood op de plank. Maar kijk, de beiaardier is ermee klaar voor vandaag, de kerkuilen die nog niet doof geworden zijn en in die toren wonen kunnen weer opgelucht ademen. En hierbeneden, de gedwongen woonst der vleugellozen, kan iemand opnieuw de negen registers van zijn wonderschone instrument opentrekken. Besame mucho.

Je bent er bijna, alleen nog het plein met het fonteintje zien over te steken. Vroeger had je daar een kroeg met terras, De Fabels geheten, een taalgrap, fontein, Jean de la Fontaine, hahahaha, en misschien heel af en toe dat er iemand wist wie Jean de la Fontaine was en aan het verhaal van de sjirpende krekkel moest denken, vermanend toegesproken door de nijvere, industriële, kapitalistische mier. Moraal van het verhaal: *Wie leeft van kunst gaat door voor gek; vaak lijdt hij honger en gebrek.* Jaja. De mier heeft het heden op dat plein gewonnen, de kroeg werd omgetoverd in een kledingzaak, de zovelentachtigste in de stad, merk-kledij voor diegenen die hun aanzien hebben te

kopen, gemaakt daar waar de bevolking curry kakt en de kinderen in donkere textielkrochten hun handen in de kankerverwekkende kleurstoffen soppfen. Geen sjirpende krekfel meer te bespeuren. Alhoewel. Om een of andere reden werd dit plein de uitvalsbasis voor puistige wereldverbeteraars, zij die je vastklampen met de vraag of ze een minuutje van je tijd mogen stelen, terwijl ze eigenlijk feitelijk die minuut al aan het stelen zijn door het stellen van de vraag zelf, en die je vervolgens een uitleg geven over de erbarmelijke toestand van de kalkoenen in de kwekerij, bevlogen, alsof ze in een vorig leven zelf zo'n kalkoen zijn geweest, en zich stervend op het kapblok innig hadden voorgenomen te zullen reïncarneren in een dierenactivist, waarna ze jou een petitie in de handen moffelen, gelovend dat een handtekening de weg is naar rechtvaardigheid, terwijl de handtekeningen die er in de wereld toe doen, de handtekeningen die wel resultaten opleveren, worden gezet onder bestelbonnen, facturen, contracten, noem maar op. Enfin, je hebt sympathie voor al die jonge snaken. Sjirpende krekels. Kwetterende mussen. Fnfnnfnde konijntjes. Wat zegt men? Wie niet links denkt op z'n twintigste heeft

geen hart; wie nog links denkt op z'n vijftigste heeft geen verstand? Uit de boutique der boutades. Een wandtegelspreuk die waarschijnlijk werd bedacht door een geestige vijftiger die is vergeten dat hij ooit geen nagel had om aan zijn jeukende reet te scharten, en inmiddels zijn beleggingen onder het zitvlees uitbroedt, nadenkend over de aanschaf van een nieuwe wagen voor de nieuwe vriendin. Of was het dan toch Oscar Wilde? Ach. Maar ja, het is weer van dattum, er staat er eentje, gekleed in het wit, de kleur van de onschuld, de kleur van de kleurloosheid, van behangerspap ook. Waag een gok, vooruit, en zeg welke kromme de bezitter van dit gladde gezicht wil recht-trekken. Er worden te veel bomen omgehakt? De Turkse president heeft dictatoriale trekjes en dient van zijn troon te worden gewipt? Je zal het zo dadelijk weten, zie, hij vraagt of hij een minuut van je tijd mag. Het leven is je te kort om zomaar met minuten te gooien, je wil het niet meemaken dat je op je sterfbed ligt, nijdig om die ene minuut die je hebt verspeeld met het aanhoren van een klaaglied over wat dan ook. In zijn ene hand merk je een stapeltje overschrijvingsformulieren, ha. Natuurlijk ben jij voor een betere wereld, maar

het mag je geen geld kosten. Je betaalt al belastingen, beste vriend. Je dokt zoveel sociale zekerheidsbijdragen dat jij je er sociaal onzeker bij gaat voelen. Dat hij gaat aankloppen bij de mensen die je melken, de machtigen der aarde! Dat de overheid haar taken uitvoert! De burger hoeft toch niet nog eens uit eigen spaarpot bij te dragen aan het voortbestaan van onderzoek naar multiple sclerose! Als hij wat beter nadacht voor hij in het stemhok dook, dan hoefde hij hier nu niet te staan schooien voor de goede zaak! De hele stad staat vol met ronselaars voor een prachtige wereld zonder ziekten en onrecht; indien je elk van hen een stuiver schonk kon je vannacht in een kartonnen doos slapen. Nou, wat kan daar zoal wereldverbeterend aan zijn? Maar je houdt je cassante uitspraken voor jezelf, tenslotte: zonder naïviteit geen schoonheid, geen liefde, geen nietsmendal. En dus zeg je gewoon dat je gehaast bent, hetgeen niet eens gelogen is. Want haast heb je, om te drinken, te kouten, te roken, om de eerste vooravond van het weekend in te ademen op het terras van The Marree Man. Om samen te zijn met vrienden, hetgeen de kwintessens van een betere wereld is. Vijfhonderd meter scheiden je nog van

de vrolijkheid. Kom, steek een sigaret op, dat wandelt vlotter. De lichtheid wenkt, het leven lacht een gat in je gezicht. En je wenst de jongeman in alle oprechtheid nog veel succes met zijn filantropische plannen.

Spoo Pee Doo is ook als gebonden boek te koop.
Bestel [hier](#).

Je ziet hem al zitten van ver, Dirk, keurig ingeduffeld als altijd, gevoelig aan verkoudheden en snotvallingen als hij is, de kraag hoog opgetrokken, maar met de ogen opgeblonken door het eerste trappistenbier dat hij al achter de kiezen heeft. Hij zit op zijn vaste plek op het terras, de ereloge, vanwaar de hele straat, het hele komen en gaan van klanten en voorbijgangers valt te overschouwen, waar je kan kijken naar de meisjes, hoe ze flaneren, hoe ze gestreeld in hun ijdelheden negeren dat ze worden bekeken, trippeltrappel trippeltrappel. Hij heeft zijn sigaar reeds opgestoken, zie je, een kolossale bruine toeter, Puerto Ricaanse marchandise, waar ie zeker een uur aan

sjokken kan. Sinds hij gestopt is zichzelf te vergifigen met sigaretten, trakteert hij zich dagelijks op één sigaar, een dure. Dood zal hij daar natuurlijk ook aan gaan, maar het creperen krijgt meer klasse. Je moet toegeven dat je het ergens benijdt, het ritueel, die ene snikkel daags aan te kachelen, de timing. Een hele dag bezig zijn met de keuze van het moment waarop, de zorg die men besteedt aan het paffen. Een hele dag dat je die paal in je borstzak hebt steken, binnen handbereik, het uitstellen. Zeer tantra. Niks voor jou, je hebt het wel eens geprobeerd jezelf een quotum van vijf Davidoffjes per etmaal op te leggen, gelegenhedsroker te worden zeg maar, en je werd helemaal kierewiet van dat gedoe. Want heb je niet elke vijf minuten een gelegenheid om te roken? Wachten op een tram is een gelegenheid, iedere kop koffie is een gelegenheid, gegeten hebben is een gelegenheid. Jammer eigenlijk dat men niet zo nog eentje kan opsteken na geleefd te hebben, want niets rondt beter een activiteit af dan een saf. Sigaren lust je niet, dus daar hoeft je al niet op over te schakelen, maar het heeft jouw bewondering, mensen die zich beperken tot dat ene shot van genot, die de gave hebben hun getij-

den te bemeesteren, en weten welk uur te moeten kronen boven alle andere. Enfin. De stoel naast Dirk is nog vrij, perfect, je hebt je zitje op het balkon van de mensheid en kan je zo dadelijk ook overleveren aan de hogere kunst van het meisjeskijken. Het is het ideale seizoen niet, te koud, de rokjes en de topjes blijven nog even opgeborgen, de schouderblouses, de mouwloze crops, de jurken van viscose, de onbedekte ruggen, de vlindermouwen. De fantasie heeft iets meer om uit te kleden, en daar valt ook best voor te pleiten. Dag Dirk, dag Lee, alles wel met de heren? Of je iets drinkt? Is dat ene goddelijke, amberkleurige biertje uit de abdij van Notre-Dame voorradig? Want dat is het nadeel, waarschijnlijk het allerenige, van de massale ontkerkelijking, dat er ternauwernood nog jongeren bereid worden gevonden om een knoop in hun lul te leggen en zich in een slotklooster, afgekeerd van de verderfelijke wereld, te wijden aan gebed en het steken van bier. De productie van trappistenbieren lijdt onder de successen van het profane denken. Moesten de moslims niet zo vies zijn van alcohol, en de soefi's hun bestaan bekostigen middels het brouwen van bier, dan zwom-

men we tegenwoordig in het allerbeste gerstenat en zouden we dansend gelijk derwijsen door de dagen dollen maar het mag niet zijn, het was de profeet Jezus en niet een andere die hocus pocus water in wijn veranderde, de dogmatieke drinkers vonden een onderkomen in het krachteloze katholicisme. De Heer is hun herder, en Hij is de weg kwijt. Maar Dina, de serveuze van dienst, ze ziet er speels uit vandaag, je zou wedden dat ze vanavond nog iets joligs te gebeuren weet, heeft verlossende woorden voor je, de paters van Notre-Dame hebben een bak van je lievelingsbier geleverd, weliswaar slechts een bak zoals gezegd, vierentwintig flesjes, maar er zijn kroegen die minder bedeed zijn tegenwoordig. De drooglegging wenkt. Het is een vuile jezuïetenzet, moppert iemand die het gesprek heeft afgeluisterd, Nu we van onze verslaving aan God zijn afgekickt proberen ze ons met iets anders te strikken, die tjeven, en dan zijn er maar twee pijlers waarop het geloof opnieuw kan worden opgebouwd: seks en alcohol. Tieten en bier. Het beloven als gewoonlijk diepzinnige gesprekken te worden, licht van toon, vol van levenswijsheid. De nieuwe Nietzsche is onder ons. Ach, jij gaat

het sowieso niet laat maken deze avond, aperitiefje, misschien twee, misschien vijf, maar dan hopladiejee huiswaarts, het moet, zoniet gaat jouw lever nog bij de vakbond en slaat die aan het staken, dus het vooruitzicht van amper vierentwintig flesjes, en dat voor een hele week, voor één enkele kroeg, hoeft je niet te verontrusten. Kijk, daar wordt het bier al aangedragen, samen met een schaal nootjes, rustend op de rechterhand van Dina. Het heilige moment, de eerste slok van de dag. God, alles wacht op U vol hoop, alle levenden vragen U om drank, Gij opent Uw hand en wij worden verzadigd, Amen. Proef: de aromatische hoppen, de kandij, het melkzuur, en, vooral, vooral, de citroenzeste. Een topbier, hoogtepunt van de Kerristelaaieke beschaving! Vergeten wij de beelden van Bellini waarvan de nonnen drassig stonden in hun schurende juten slip, vergeten wij de Sixtijnse Kapel, het goud dat werd geweven in de gewaden van de pausen, we vergeten de kathedralen, de rozetten, de glasramen, de pedofilie, de smakelijke geur van gebraden ketters. Dit hier, dit bier, met het gistbezinksel dat ons, aardlingen, naar de plee jaagt, opdat de wereld zal blijven worden bemest voor vol-

gende generaties waardeloze aardlingen, is het orgelpunt van een religie. Neem nog een slok, toe. En steek er een sigaret bij op. Nog zo lekker.

Hé Vannolle, roept jou ineens iemand bij de achternaam, verbaasd, vrolijk, het is een eeuwigheid geleden dat je nog zo werd aangesproken, tenminste toch zo, geheel meneerloos Vannolle, en dit kan niet anders dan uit de mond te komen van een mens uit jouw schooltijd, waarin alle studenten elkaar met de familienaam aanspraken, geen hond die weet waarom. Alsof het nog niet erg genoeg was dat de leraren zich uitsluitend van jouw achternaam bedienden om je op de hoogte te brengen van hun boodschappen, Vannolle vijf bladzijden tegen morgen, Vannolle strafstudie, Vannolle naar de directeur, Vannolle word wakker, Vannolle hou je mond, Vannolle buiten! Je

kijkt recht in een gezicht dat je vagelijk iets zegt, een toot uit het halvelings vergeten verleden, uit je memorie gebaggerd samen met de asymptoten en alle andere kennis die nuttig heette te zijn. Twee treinen kruisen elkaar, de eerste trein is tweehonderd meter lang en rijdt honderdvierenzeventig kilometer per uur, de tweede trein is slechts achtenzestig meter lang en rijdt honderdvierenveertig kilometer per uur, Hoeveel tijd verstrijkt er tussen het ogenblik dat de voorkanten van de treinen elkaar kruisen en het ogenblik dat de achterkanten van de treinen elkaar verlaten? Geen multiple choice, stelletje luilakken. Uit de periode dat je dit raadsel nog kon ontrafelen, onvoorstelbaar, stamt het gezicht dat jou nu aankijkt. Het is aangetast door leeftijd en echtscheidingen, wat het won aan rimpels verloor het aan haar, zoals dat gaat en hoort, *Denn alles Fleisch est ist wie Gras*: het wordt gemaaid, er komt mos op, het wordt begraasd, trekt vuile beesten aan, gaat rotten. Maar hij zegt, Vannolle je bent nog geen spriet veranderd, alsof dat een compliment zou zijn, alsof jij verdomme nog altijd de baby-smoel uit jouw studententijd op jouw hals zou dulden, Je rookt nog altijd stevig door zie ik? On-

dertussen duiken jouw hersencellen in oude gouden gidsen en fotoboeken, speurend naar die kerel zijn naam. Je probeert hem te plaatsen. Was hij die kerel die rechts vooraan in de klas zat, piekjeskapsel zoals velen dat destijds droegen, hawaï-hemdje en een koppel stinkende oksels? Decoster? De Wilde? Vandamme? Toeternietoe. Hij zegt, Goh wat een toeval dat ik jou hier nu moet tegenkomen, en een toeval is het inderdaad. Het vaste predicaat voor toeval: dom! Hoe het met je gaat? Ai, ai. En hij voegt er in één geut kwebbelzucht aan toe dat hij al een tijdje op zoek is naar jouw gegevens want binnenkort, in april, is er een klas-senreünie, speciale editie, de editie van de zilvervossen, aangezien het vijftwintig jaar geleden is dat jullie afstudeerden. Vijftwintig jaar geleden dat je wist hoeveel tijd twee elkaar kruisende treinen enzovoort. Dat je een van je eerste lieven ging vingeren in het stadspark meteen na het zeuren van de schoolbel. En dat wordt allemaal gevierd in april. De zilvervossen, godbetert. Eerst is er een kleine gebedsdienst in de kapel van de school, en daarna wordt er gegeten in de refter, koud buffet, met kaas en wijn, en kunnen er herinneringen worden opgehaald aan de fratsen die jullie be-

dachten om het schoolsysteem te overleven, Lera-
ren zullen er ook zijn, de meeste inmiddels gepen-
sioneerd, Het kan leuk zijn. Er zou een verbod
moeten komen op het gebruik van het woord
leuk. Lijfstraffen voor wie het uitspreekt of neer-
schrijft, waterboarding, zweepslagen, stroomsto-
ten en tortuurstoelen, want *leuk* bestaat niet. Aan
de wipgalg, die leukerds, allemaal. Het idee staat
je tegen om met die oude spoken van vroeger
weer samen te zitten. Om wat? Om jullie levens
met elkaar te vergelijken, te zien wie successen
heeft geboekt en wie faalde. Want tja, jullie zijn
uit hetzelfde startblok geschoten, en zijn elk een
andere richting uitgegaan. Zou het deugd doen,
zou het zalven, te merken dat de grootste strevers
van weleer een treurig baantje kregen? Dat de
enige die zijn huis al helemaal heeft afbetaald
destijds de grootste sukkel was? Gaan jullie dan
teuten over het schrijden van de tijd, de kinderen
die jullie hebben verwekt en die ondertussen zelf
al puisten uitknijpend zijn aanbeland in hun laat-
ste studiejaar. Zilvervossen. O en moet je zien,
Vandenabeele is nog altijd met het liefje dat hij
destijds in het portiek van de schoenenboetiek
stond af te lebben, lelijk is zij natuurlijk wel ge-

bleven maar zij vormen een gelukkig stel, ze hebben zelfs nog twee keer in de maand lichamelijk vertier. En Waterschoot heeft het met een massa voorkeurstemmen geschopt tot lid van de gemeenteraad, hij heeft het altijd al goed kunnen uitleggen, en heeft veel betekend in de totstandkoming van een ondergrondse parking. En Bemelmans, zotte Bemelmans, heeft het zowaar klaargespeeld op televisie te komen, in een kwis, vlak voor het avondjournaal, primetime, pruimentijd, en heeft voor het oog van vele verveelde kijkers een reis naar Aruba gewonnen, of was het Cuba, alleszins iets wat eindig op uba, zomaar door te weten wie de *Mona Lisa* geschilderd heeft, en heeft daar dan, te Huppeldepupuba, de vrouw van zijn leven gevonden, Bemelmans, verdomme, die altijd vies is geweest van kleurlingen en zijn genen opeens heeft doorgegeven aan een rits mokakinderen want daar te Ginderachteruba zijn de dames al even heet als het klimaat en vruchtbaar dat het geen naam heeft, ze raken al zwanger als ze nog maar denken aan de daad. En Die dit, en Die dat. De absolute voorspelbaarheid van dat samenzijn. Weet je, zegt de mens van wie de naam je maar niet te binnen schiet, Weet je wat ik mij

nu ineens zo herinner, en natuurlijk weet jij dat niet, hoe zou jij in duivelsnaam kunnen weten wat hij zich herinnert, je bent geen helderziende, In de klas deden wij voorspellingen, wij vroegen ons bijvoorbeeld af wie van ons er het meest geld zou verdienen, wie de schoonste griet zou trouwen, wie er in de gevangenis zou belanden, Onnozele vragen, maar wel geestig, afijn, enfin, Zo hebben we ons ook de vraag gesteld wie van ons er het eerst zou sterven en daarbij werd er unaniem op jou gestemd, Als dat niet zot is, Ik bedoel: een klas met tweeëndertig leerlingen en alle tweeëndertig, nou ja eenendertig, want jijzelf stemde niet mee, alle eenendertig dus zijn ze het er roerend over eens dat jij, Vannolle, als eerste de kist inging, En weet je wat (neen je weet niet wat): we hebben ongelijk gekregen, Abbeloos is diegene die al op het kerkhof ligt, De kerel heeft zich verhangen, aan een snoer met kerstlampjes nog wel. Als dat niet zot is. Gadogado is een bijzonder voedzaam blaadje sla. De mens is blij je nog eens gezien te hebben, als je zin hebt moet je maar even naar zijn Facebookpagina, alle informatie van de reünie is daarop terug te vinden, het zou geweldig zijn moest je erbij zijn. Je mag hem trouwens altijd

liken op Facebook, is wel zo fijn. Wil je nog iets drinken op zijn kosten? Welaan dan, zo'n biertje van Notre-Dame kan er nog wel bij.

Kennen jullie de mop al van die drie oude mannetjes? vraagt Lee, want aangebracht in homeopathische dosissen hebben trappistenbieren een gezellige invloed op de vertellust... Er waren dus eens drie oude mannetjes, om en bij de negentig, klagend zoals oude mannetjes durven te doen over hun leeftijd. De eerste vindt er niks meer aan, aan het leven, omdat zijn zicht helemaal naar de knoppen is, geen bril die hem nog helpen kan. Vroeger ging ie wel twee keer naar het museum voor schone kunsten, als het geen drie keer was, om er de doeken van Géricault en Bosch te bewonderen. *De Aanbidding van het Lam Gods* ging hij wel vier keer per week bekijken, hij kreeg daar

simpelweg nooit genoeg van. Maar Vadertje Zandloper had hem een smerige streek gelapt, en opgezadeld met alle mogelijke oogaandoeningen die een mens die maar niet doodvalt dreigt te krijgen, cataract, hoornvliesontsteking, glaucoom, doorzakkende oogballen, dus als je het allemaal samen neemt blindheid eigenlijk. Hij had afscheid moeten nemen van zijn grootste liefde, de schilderkunst, en verwenste zichzelf dat hij niet het zelfrespect had gehad op zijn veertigste te sterven. Misschien zou hij wel met Goethe straks zijn fameuze laatste woorden gemeen hebben: Geef mij meer licht?... Het tweede hoogbejaarde mannetje was altijd een notoire melomaan geweest, bezeten van opera, en ging vroeger, toen ook de pisorganen nog behoorlijk functioneerden, meermaals per maand naar een belangrijke uitvoering, waar ook ter wereld. Alleen al werk van Verdi had hij horen brengen in de Weense Staatsopera, het Sydney Opera House, het Mariinski-theater en natuurlijk ook in Brindisi, in het Teatro Giuseppe Verdi. Om maar te zeggen. En nu hoorde hij geen eens de deurbel meer, zodat hij vaak onterecht dacht dat zijn achterkleinkinderen hem niet meer kwamen bezoeken. Hij had presbycusis in de

hoogste graad, kortom hij was zo goed als doof, en had afscheid moeten nemen van zijn grootste liefde: de mezzosopraan. En dat allemaal omdat hij niet de klasse had gehad te sterven vóór het keerpunt. Misschien zou hij straks wel, net als Beethoven, als laatste woorden reutelen: Vrienden, jullie mogen applaudisseren want het stuk is gedaan! Om dan vervolgens het applaus niet eens te horen... De derde bejaarde kon zich geen idee vormen van zijn laatste woorden. De schrijver James Barrie had wel een mooie slotzin, vond hij: Ik kan niet slapen! Of neen, wacht, Humphrey Bogart had anders ook wel een heerlijke laatste regel in het theaterstuk des levens: Ik had bij de scotch moeten blijven en niet aan die vuile martini's zitten!... De anderen vroegen zich af hoe en waar de aftakeling zich bij de derde bejaarde dan wel had gemanifesteerd. Wel, zei deze, Je weet dat ik huishulp krijg, van zo'n jonge deerne, zevenentwintig zwoele zomers jong, ranke benen, borsten die te groot noch te klein zijn, een cup waar de lieveheer zijn gewijde wijn uit drinkt, zwart haar, stijlvol gecoiffeerd, soms denk ik dat ik haar te veel betaal, en ogen waarin een man als ik volgaarne naakt zou zwemmen, rugslag, zijn ziggoe-

rat trots naar de stratosfeer gericht. Een paar dagen geleden was zij mijn ramen aan het lappen, ze droeg die sensuele sandalen van d'r, de teennagels gelakt in kleur 500 van Chanel, *rouge essentiel*, en wanneer ze op de hoogste treden van de ladder stond, het schuim uit haar spons knijpend, kon ik haar slipje zien, de brazilian, die het midden houdt tussen de string en de gewone onderbroek, er is geen mooiere lingerie dan de brazilian, een zwarte brazilian slip dus, en in die brazilian slip twee perfecte kont-halffrondjes gelijk verse blanke pistolets van bij bakker Benny op zondagochtend, en ik barstte van verlangen om haar feromonen te ruiken, het zweet te zien parelen op plaatsen waar tatoeëurs de bibber van krijgen, dus ik zei, Tine, want ze heet dus Tine, Coucke is de achternaam, wat zou je ervan denken als wij die ramen van mij gewoon vuil laten zijn, we kunnen dan nog met onze vingers gedichten schrijven in het stof en in het vuil, en wij vandaag eens gezellig met elkaar de liefde zouden bedrijven?... En toen antwoordde ze mij, met een blik waarmee je een wild beest kan anestheseren, als je snapt wat ik bedoel, ze antwoordde mij: Maar André, we hebben vijf minuten geleden nog maar met elkaar de liefde

bedreven... De slechthorende en de slechtziende bejaarde begrepen er niks van, wat kon er nu versleten zijn aan zo'n viriele vriend? Het allerergste, zei deze: Het geheugen!

Joseph zaliger zei dat hij twee soorten mensen niet verdroeg: zij die niet drinken, en zij die niet kunnen drinken. Je wil gewoon niet vallen op de as van de geheelonthouders, echt niet, en evenmin op die van de zatlappen. Een uitspraak als deze was een vorm van hogere wiskunde, Archimedes moest zijn meerdere erkennen, daar waren al zijn vrienden het over eens, en zij verloor alleen maar aan kracht doordat Joseph zelf kwam te overlijden aan de gevolgen van een lekkende lever in een lazaret voor losers. Feit is dat café The Marree Man neerkijkt op de mindere goden die niet kunnen hijsen. Neergetotterde zielen. Wie het hier waagt zeeziek een tafeltje omver te stoten

valt uit de gratie, en niemand moet het vooral in z'n bezopen koker halen om agressief te worden. Het is een kroeg van vrolijkheid, van gezapig net-niet-dronken worden, van tetteren en kletsen en kouten, van babbelen met vreemden, sigaretten en aanstekers delen, van wildere ideeën creëren voor later op de avond. Van lachen en grollen met moppen die de onzaligen uit het kamp van de geheelonthouders maar niks vinden. Er waren eens drie bejaarden jandorie. Van virtuoos niksen and watch the girls walk by. Zelfs de Visserman, die wellicht geen visser is geweest maar gewoon het gebeitelde gezicht heeft van iemand die zijn tronie jarenlang heeft laten aanvreten door zout en kou en nat en wind, zij het dan dat deze kerel zijn kop liet konterfeiten door gans andere zaken, een prachtkop, je zou hem dolgraag eens fotograferen, in zwart en wit, grove korrel, zelfs deze visser kan drinken, al houdt hij er nooit mee op. Elke dag is hij hier, in dezelfde kleren, die lange leren jas van 'm, die lodderige broek waarin godweet-wat al werd gelost, al stinkt hij niet, hoogstens een beetje naar vochtig karton als je te dicht bij hem staat, hij maakt haast deel uit van het meubilair van de kroeg, een dom gewicht dat nooit

eens iemand aanspreekt, uit is op geen enkele conversatie, hij heeft waarschijnlijk al genoeg gepraat in het bestaan. Dagelijks drinkt hij hier zijn aambeien bij elkaar, op een tempo dat serumbokalen uitstekend beheersen, serumbokalen zowel als koffiezetapparaten, beetje bij beetje, hij houdt de verdoving miniem en meesterlijk onder controle. Zing voor die man de vissersblues, *I wish I was a fisherman*, want hij verdient het, *tumblin' on the seas*, hij verdient het voor de kinderen die hij heeft verwekt en die hem al lang niet meer willen zien, zoals ook jouw verweksels geen lor interesse hebben in hun vader, gelijk hebben ze, *far away from the dry lands, and all it's bitter memories*, vaders worden overbodig na de verwekking. Hij is een brave sukkelaar die zijn sukkelachtigheid nooit opdringt aan anderen, hij geeft geen rondje, nooit, dan hoeft geen onderhond hem beleefdheidshalve een rondje terug te betalen, goede rekeningen goede vrienden; hij klampt niemand aan voor een gewauwelde monoloog over de averij van het huwelijk, de fatale vrouw, de poenpoepers, de politici. Hij staat daar gewoon, aan de toog, alwaar te lezen hangt *Wie drinkt om te vergeten verzoeken wij om onmid-*

dellijk af te rekenen. Hij staat daar als een morele noodzaak, als een correctie op de levensvreugd die men hier dreigt op te lopen. Dit gezegd zijnde: je vierde trappist al! En jij weet ook dat trappist nummer vier, en eigenlijk zelfs veeleer trappist nummer drie, een marcatieline is, want erna wordt de homeopathische dosis overschreden, het borrelen wordt pimpelen, de verkwikking van de alcohol kantelt naar de versuffing, overschakeling naar ordinaire pils is daar stellig aangeraden. Witte wijn kan ook, indien koud geschonken. Maar je ging het niet laat maken, deze irrigatieplanning zou niet aan jou besteed mogen zijn, niet deze avond. Al weet je ook: als je er nu nog eentje drinkt dan slaat jouw motor aan en blijf je bezig, tot die motor ergens in de ochtend vanzelf uitgeput stilvalt. Maar een pilsje kan nog wel. Gedronken na een trappist giet het binnen als, tja als wat eigenlijk? Je zou onnadenkend willen zeggen als water, maar dat klopt niet, langs geen kanten, jij zal nooit even vlot een glas water als een glas pils naar binnen spelen, Moeder Natuur heeft daar zo vast haar redenen voor, je moet vertrouwen hebben in het eigen lijf. Brengen wij een dronk uit op Josef Groll, de onvoldoende be-

jubelde uitvinder van de pils! Zet zijn smoelement op een bankbiljet, schenk zijn naam aan een straat waarin de vrouwen het vertikken te verlep-pen en jodelend de was ophangen faldera, van gevel tot gevel, in het geloof dat het zuiden zo-maar af te dwingen is, geef het hele libertijnse gedeelte van de wereld op zijn sterfdatum vrijaf, opdat hij herdacht kan worden met stromende sloten van zijn eigen gerstenat. Je zou dat uitvind-sel van de grote Groll natuurlijk liever drinken uit een vaasje dan uit een fluitje, mensen hebben nu eenmaal persoonlijke voorkeuren die ze zelf niet altijd kunnen verklaren, zo moest jouw vader bij-voorbeeld altijd kunnen drinken uit een ribbel-glas, op de een of andere manier zorgde dat voor structuur in zijn kramakkele bestaan, er viel een lijn te trekken, maar kijk, ze hebben in deze kroeg geen vaasjes, vaasjes zijn voor de noorderlingen, denken ze, bekrompenheid zit in de kleinste hoekjes van de samenleving, maar je bent geen moeilijke jongen, de vorm kan beter maar er is tenminste inhoud, zonder zeuren drink jij jouw pils uit een fluitje, een emmer, een kroes, een vis-bokaal, een miskelk, het weze aangerukt dat vocht, kwijl der engelen. En Dirk, die de gave van

het genot heeft, je zou denken dat het heeft geholpen dat ie de zoon van een postbode is, hou ze in de gaten die zonen der postbodes, haalt een sliert worst uit zijn zak, schapenworst, gekocht bij Mohammed, een guirlande van nobel vlees, de worst is zo vers dat je het schaap nog kan horen blaten, en snijdt die aan plakken. Zijn devies: Wie goed wil drinken moet goed kunnen eten! Gelijk heeft hij. Bier en saucijs, essentiële bouwstenen van een beschaving; doe daar nog een alfabetje bij en je komt best een eind.

Het is zover: je moet pissen gelijk een kameel. Dat heb je dan ook wel met bier. Je kan het uitstellen, met een volle blaas neemt men betere beslissingen, zegt men, want er wordt veel gezegd, geschreven eveneens, de boekjes met onzin houden de economie recht, maar de enige en juiste beslissing die jij nu hebt te nemen is gewoon stante pede te gaan pissen. Drie uur kan jij drinken, op dagen van genade soms vier, zonder het drinken te moeten onderbreken voor een sanitaire stop, maar eens je naar het toilet bent geweest lijkt het wel alsof je de blaas van een konijn hebt, zo'n kriebelig-petieterig waterzakje dat op knappen staat zodra je een slok hebt genomen, alsof dat

vocht helemaal geen parcours heeft af te leggen in het lichaam, alsof het daar geen taak van kapitaal belang heeft te verrichten maar er zomaar weer meteen uit sijpelt, bij elke pint die jij vanaf nu zal drinken zal je naar de pissijnen hollen, en dan zit er maar één ding op en dat is zoveel mogelijk van het gebeuren te genieten. Te kijken naar je straal, hoe wit die is, hoe zuiver, vast te stellen dat je een weldoener bent voor je lichaam, je grootste bezit, en dat je begaan bent met het reinigen van de nieren, het voeden van je bloed. Je denkt aan Sofie, het meisje met het kapsel van lange, blonde schaafkrullen dat je vorige zomer in de striemende regen was tegengekomen tijdens de Zomerfeesten, op het plein de Vuile Driehoek, ze had een lach waarvan je meteen aandelen zou kopen als je 'r het geld voor had, ze danste je leven in om er de ochtend nadien weer even frivol uit weg te dansen. Zij deed beroepshalve iets met urine, dat zei ze alleszins, vreemden hebben nogal snel de neiging zich aan elkaar uit te leggen aan de hand van hun beroep, iets met pis dus, al heb je nooit goed begrepen wat precies, maar een mens moet iets doen om den brode, en hoe gebeuren die dingen, men is goed in wiskunde als kind, machtsver-

heffingen zijn leuker dan werkwoordvervoegingen, en voor men het goed en wel weet wordt men de richting van de exacte wetenschappen in geduwd en staat men een paar jaar later in een witte schort een paar siroperige druppels onder de microscoop te bestuderen. Op zoek naar diabetes mellitus of zwangerschapsproblemen, of een bestanddeel, een molecule die heilzaam zou kunnen blijken voor die vortige ziekte die ons te wachten staat en waar geen enkele vorser voorlopig iets tegen verzinnen kan. Iemand moet het doen. Maar Sofie, zo het niet Sophie was, met ph, de Hagia Sophia, was simpelweg gefascineerd door pis. Voor het vak in de wieg gelegd. Ze hield over het onderwerp niet op, ook al was er muziek van Archie Shepp. 'Spoo Pee Doo'. Zoveel leger zijn de levens zonder Archie Shepp, maar zij die het leiden lijken daar natuurlijk geen last van te hebben. Sofie-Sophie zou hier nu moeten staan, naast jou, zodat je haar kon verblijden met een pot vers, nog dampend studiemateriaal. Ze zou je bedanken zonder een zweem van cynisme, haar lach zou stijgen op de beurs, en jij zou jouw aandelen bliksemsnel verkopen zodat je je eindelijk kan gaan vervelen aan een zwembad in de Provence.

Toscane is ook goed, want origineel ben je niet. Wat je gezegd wil hebben: Het is alweer veel te lang geleden dat je die meid hebt gezien, want behalve dan dat ze een bizarre passie had, was ze wel best een vrolijk dier. Tegen de tijd dat je die gedachte voor jezelf hebt geformuleerd staat je kraantje helemaal open. Je hebt het toilet voor jou alleen, niemand met wie je een beleefdheidspraatje moet slaan, onachtzaam, alsof je alle twee naast elkaar op een tram staat te wachten, tram vier, in plaats van elk een warme loeter in de hand te houden. Niemand die je naast je moet dulden, zo'n mens op leeftijd, of niet op leeftijd, maar alleszins met lichtelijk geblokkeerde nieren die hem aan het zuchten en het kreunen brengen. Je hebt ze altijd, de buurman-pissers, die met de ene hand tegen de muur leunen, daar waar allerlei schunnigs op staat geschreven, en gelukkig worden er nog schunnigheden op de muren geschreven, de wereld is al voldoende aan vertrutting onderhevig, en die met de andere hand op hun rug duwen, stervensbereid, gepijnigde tronie, waarna de straal in afzonderlijke gulpjes, sproetsj sproetsj, als een tuinslang die na gebruik weer wordt opgerold en waar nog een paar klokjes kraantjeswater uit ko-

men gekotst, lusteloos, krachteloos, zo pissen die mannen, je hebt angst om ze aan te kijken, je weet dat ze het niet verdragen dat ze worden aangekeken, hun hele afvoersysteem ligt aan gruizelement van een enkele blik, ze houden een plasdagboek bij in opdracht van hun uroloog en daarin moeten ze vanavond kribbelen: Heden stond ik te wateren in de toiletten van het estaminet The Marree Man, Vervolgens werd ik aangekeken door een vrolijke frans die het met mij ook nog over iets onbenulligs wou hebben, Waarna mijn mannelijke apparaat dienst weigerde. Kijk, die schuldgevoelens komen niet tot waswording, je hoeft niemand met je aanwezigheid lastig te vallen, jij kan gewoon gezond staan plassen, een straal zo klaterend en krachtig dat je de kop van een koe eraf kan knallen, maar dat zal straks al een heel stuk minder zijn, wanneer je pint na pint na pint je gulp zal openen, gehaast. Alhoewel, je ging het niet laat maken, veel pinten heeft die hyperkinetische blaas van jou niet meer op te vangen. Je pist, had je dat al gezegd, *ça fait du bien de baisser sa maîtresse, mais c'est encore mieux de pisser quand ça presse*, en kijkt onderwijl naar de affiches in het toilet. De theaterstukken van

het moment, de concerten, de fuiven, zo blijf je op de hoogte van de culturele agenda van de stad. The Budos Band komt naar de Handelsbeurs, nou, die zou je wel eens aan het werk willen zien, de klank van slecht afgeknepen en andere trompetscheten, stoelen uit de concertzaal smijten en dansen maar. Zo. Een heerlijke lozing was dat. Schudden na gebruik en al het materiaal weer de broek in. Je handen was je niet. Waarom zou je je handen wassen als je een propere piemel hebt? Bovendien heeft het immuuniteitsysteem ook z'n rechten. Als je terug op het terras komt staan er twee nieuwe pinten op jou te wachten. De elementaire beleefdheidsregels in acht genomen, en wat gaat er boven beleefdheid, betekent dit dat jij na die twee glazen ook nog een rondje hebt te geven. Misschien dat het dan toch nog later zal worden dan jij jezelf had voorgenomen. Overmacht. Je geeft je over.

De vrijdagavond kent dat heerlijke kantelpunt in de kroeg, een wissel van de wacht, waarbij het klantenbestand wordt ververst. De latenamiddagdrinkers voelen de roep van hun rammelende magen, blokjes kaas met augurk helpen niet meer, boterhammen met plakjes hoofdkaas en Tieren-teynmosterd ook niet meer, ze hebben de werkweek afgesloten met hun collega's en bespraken, geholpen door enige glazen spraakwater, op informele toon de realisaties van het kwartaal, professionele wrijvingen werden ongedaan geleuterd, misverstanden bijgelegd, zij kunnen zonder stress het weekend in zodat ze volgende maandag weer keihard kunnen knallen, zij zien de dollars nu al

horlepiepen dansen voor hun gelddorstige ogen, de boekhoudcurven kronkelen zich voorwaarts op de weg naar het succes. Daarnaast heb je de studenten die nog even de sfeer van het stedelijke leven willen vasthouden. Maar hun vuile onderbroeken moeten worden gewassen en dat doen moeders zoveel beter. Zij hebben een laatste trein te halen naar hun achterlijke provinciegaten, de ommekreitsen van Moerassegem, daar waar zij zich zo langzamerhand ongelukkig beginnen te voelen, ze kennen immers Kant en Schopenhauer en Montaigne, dan loop je verloren tussen de koeienkeutels. Spoedig zullen zij hun zompige geboortegronden verlaten en zich vestigen waar de eeuwenoude stenen het hebben gewonnen van de beestenstront, het is een kwestie van tijd en het vinden van een geschikt lief met een geschikte job, maar vanavond keren ze toch nog weer, home sweet home, om er de smakelijke stampot te vreten die daar altijd valt te vreten, een gelukzaligheid na een week van conservenblikken en kebab. En om centen af te smeken van hun allemachtige vader. Ach, ze vinden het eigenlijk feitelijk helemaal niet erg om weer te keren met hun muffige was en hun boeken waaruit ze veel te weinig stu-

deren, vanavond staan ze in hun dorpskroeg slimmer dan hun verwekkers te wezen, de achterblijvers te imponeren met hun wandel door een wildere wereld. Ze snuiven dan wel wereldwijs hun vuilste kroet snot op bij de gesprekken over de duivensport, de prijs van een kotelet, maar de dochter van het kapsalon denken ze te kunnen krijgen, al is ook dat geen zekerheid. Wie nog, wie sneuvelt er nog op het kantelpunt in de kroeg? De ouders die hun kabalerige koters hebben opgepikt aan de schoolpoort, de mama van de ene, de papa van de andere, en die nu flirterig een terrastafeltje delen. Zij zien elkaar dagelijks, schoolfeestjes en oudercontacten worden gedeeld, ze participeren in de opvoeding en de educatie van hun kroost, dat scheidt een band. Daarom drinken ze op vrijdagavond nog graag tegader een glas, om het over datten en ditten te hebben. Maar de tijd is niet met hen, de tijd is nooit met iemand, het uur van de huishoudelijke taken heeft geslagen, de kleintjes moeten nog in bad, zij moeten nog te eten, hun moet nog een verhaaltje over een spuuglelijk eendje worden voorgelezen, en daarna moeten zij met de eegade op de bank, in een te accepteren leegte televisie kijken, guilty pleasure, een

liedjeswedstrijd voor stomme kippen. Kookprogramma's, het nieuwe opium des volks, dierenklinieken, gefilmde blinddates voor een cultuur die zich uitspreekt tegen gearrangeerde huwelijken. Laat ze met hun bakfiets vertrekken naar hun huizen, hebben ze genot nog van hun afbetalingsplan. Bakfiets: voertuig waarmee men eerst de kinderen een kruispunt op duwt. Het uur van de apero heeft hier z'n laatste stuip getrokken, wie nu een glas bestelt doet dat in het opperste geloof er nog meerdere te moeten bestellen, tot de benen het laten afweten, tot het vat op is, de lul weer leeg. En kijk, daar trippeltrappelt Mumu Bulo naar binnen, ze is nog je onderbuurvrouw geweest, lang geleden, toen je zelf nieuw was in deze heerlijke stad en vrede nam met het vunzigste appartement dat je kon betalen. Je hoorde ze klaarkomen tot op jouw verdiep, het kind was één en al muziek, al haar minnaars liet zij met gehoorschade achter, en ook nu ziet ze er hongerig uit naar een luid en lustig lied. Alles is seks, zegt de Noorse blondine die voor haar werk een paar maanden in de stad logeert en bij jullie aan tafel is komen zitten, Sissel is haar naam, een naam om van te beginnen slissen, Alles is seks. Alles, dus al

wat zich binnen onze waarnemingshorizon bevindt en erbuiten, de hele inhoud van het universum en het multiversum, het vierdimensionale, de aura's, de imaginaire getallen en alle getallen achter hun eventuele komma's, al dat alles is seks. En Het Niets, dat ook bestaat, maakt deel uit van Het Alles. En Lee, die bij de kapper altijd wetenschappelijke artikelen leest, begint meteen aan een verhaal over het wonder van het leven zoals dat werd ontdekt door twee Italiaanse gynaecologen, Giorgi Giorgo en Marco Siccardi, Lee heeft götterdämmerung het geheugen van de staatsveiligheid, dat hij die namen zomaar onthoudt, enfin, die twee meneren dokter ontdekten tijdens een echo-onderzoek bij een zwangere vrouw dat de tweeëndertig weken oude baby, van vrouwelijke kunne, twintig minuten lang in de baarmoeder lag te masturberen, één hand tussen de al keurig gevormde benen; schokkend kwam het nog ongebo- ren wezen tot een hoogtepunt, het orgasme trok rimpels op het vruchtwater, zo zie je maar, onze opdracht hier op aarde staat duidelijk omschreven door onze gedragingen in de uterus. Twintig minuten is best lang om te masturberen, tussen- gedachte van Mumu, en het is waar, want wie

naar een twintigminutenfilmje kijkt van een zichzelf bevredigende deerne, nooit iemand dus, cute blonde quivers while toying hairy gash, die gaat zich nog voor halverwege idioot vervelen, maar zo'n embryo heeft uiteraard nog geen materiaal om mee te fantaseren, wat niet in de kut zit, moet je gaan zoeken in de kop. Heerlijk hoor, wanneer de avond de filosofische toer op gaat. Maar de moraal van het verhaal, *la baise*, we moeten naaien voor de dood ons weder weg komt maaïen, wordt omarmd en bejubeld en verdient de heffing van een volgend glas. En Mumu, wat heeft zij in de kop, willen wij dat weten, wil zij dat wij het weten? Is daar, ach kom, zo op een hitsige ochtend na het eenzame ontwaken soms eens plaats voor ons? O, zotskappen en heerlijke vuilbekjes, in haar kop zit nu niet zoveel, ze is vanochtend nog aan een stel tanden geopereerd, twee wijsheidstanden moesten eruit, ze zaten in de weg als een vent soms zitten kan, ze verkeert nog halvelings in een staat van narcose en suffigheid en zou eigenlijk niets mogen drinken vandaag, maar ja, het is zes keer te weinig vrijdag in een week, een glas witte wijn kan heus geen kwaad. *Nunc est bibendum*. Klinkt meteen onderlegd in het La-

tijn, als door een god per donderslag en een drendel bliksem neergeschreven in een rots. Aanbid die god! Weet jij, vraagt Dirk aan Mumu, waarom vrouwen pornofilmpjes altijd helemaal tot aan het eind bekijken? Omdat ze denken dat de jongen en het meisje uit de film dan gaan trouwen! Haha. Hoho. Daar kikkert een door tandpijn getergde dame steeds van op, van zo'n mop, al hopen jullie er nog betere te mogen horen vandaag. Ze ziet er goed uit, Mumu, ondanks die getergde bek, en zo voelt ze zich ook, de kleine is deze hele week bij zijn vader, zo zou het hele proces van de voortplanting en opvoeding in alle gezinnen moeten zijn: samen een kindje fabriceren, aan dat maakwerk een hele hoop plezier beleven, en dan nadien de schaar zetten in ten eerste navelstreng en vervolgens in de levenswegen. Geen hond houdt het uit in zo'n gezin, wie nog een beetje energie in zijn koter wenst te steken moet tijd zien vrij te maken voor zichzelf, ze snapt er geen snor van dat al die ouders onder hetzelfde dak blijven hokken, ze denken dat die zaailing hen tot in de vette kerkhofgrond met elkaar verbond, terwijl zij al uitgerekend door zijn loutere bestaan uit elkaar worden gedreven. Er zou belas-

ting geheven moeten worden op het langdurige samenzijn, het verzuurt de gemoederen, de hele samenleving gaat eraan kapot. Bonjour tristesse, bonne nuit plaisir. Ze zegt, Er hangt lippenstift op je wang, en ze zegt het met iets van afgunst, alsof jij wel al hebt gezoend vandaag, dat is namelijk hetgeen wat zij heel hard wenst te doen, zoenen, haar rozige tong diep in een mannenmond te stoppen, een vrouwenmond mag desnoods ook maar toch liever het eetgat van een man, waarin ze zodanig tekeer zal gaan dat zijn broek te krap komt zitten. Maar neen, je hebt geen lippenstift op je wang, wat ze ziet is couperose, een banale huidaandoening die zich thuis voelt in de gezichten van hen die te veel rode wijn drinken, de dermatoloog kan het met laserstralen behandelen maar de hele ingreep is nogal duur en wordt niet terugbetaald door het ziekenfonds, men vraagt zich eigenlijk af wat de ziekenfondsen wel nog terugbetalen. En ze stift haar lippen, de tint met de krachtigste symboliek, de kleur aan het verste eind van het lichtspectrum, daar waar het menselijke oog nog net weet te raken, kleur van drift en hevig leven. Wat drinken we nog?

Wij zijn slechts sterrenstof, materie die ooit is vrijgekomen bij de dood van een ster en die daarna op andere plaatsen begon te clusteren. Onze haren, onze huid, onze spieren, ons spuug: allemaal sterrenstof dat na onze dood, straks, opnieuw zal vrijkomen en clusteren tot het iets anders wordt, de lederen bekleding van een autozetel misschien, of een affiche op een lantaarnpaal, belovende dat er een beloning wordt uitgereikt aan haar of hem die de vermiste kat Choco (gesteriliseerd, korthaar, gele ogen) weet terug te vinden. Atomair hebben wij het eindeloze leven, het beste feest behoeft geen reden maar dit feestje heeft er één. Onze reis begon veertien miljard

jaar geleden, het kan een dag meer of minder zijn, uit waterstof en helium werden wij op weg naar het doet er niet toe waar gekatapulteerd, en onze tussenstop is dit café waar nu op volume acht 'Spanish Harlem' van Aretha Franklin wordt afgespeeld. De sterrenstoffige barmeid met de roodgeverfde haren vraagt de sterrenstoffige besteller van een glas jenever of hij een voorkeur heeft voor een bepaald merk en dat heeft hij, roggejenever van Van Kleef, want ambacht & historie & kwaliteit komen in harmonie samen in de vele Haagse heerlijkheden van Van Kleef, hij weet wat hij wil, hij kent zijn reclameslogans. Weldadig weinig wegen wij, we hebben niets aan de eeuwigheid verloren, tenzij dus atomair, en het is goed om hier te zijn, in het midden van een zinneloze oneindigheid, *there is a rose in Spanish Harlem*, in het schatergelach, de smalltalk. *It is a special one, it's never seen the sun*. Een sterrenstoffige jongeman zit alleen aan een tafeltje, hij probeert uit te stralen geen last te hebben van zijn allenigheid, maar hij is ongeduldig, op hem drukt wel de trip van niets naar niets, hij checkt om de haverklap zijn smartphone, afspraakje ongetwijfeld, komt ze of komt ze niet. Als een beek kabbelt het ge-

kwebbel door de kroeg, de sterrenstoffigen raken elkaar aan, soms toevallig maar nimmer ongewenst, ze klinken de glazen, ze knikkeren met hun blikken en versieren elkaar, zomaar voor de vorm. Junior Kimbrough, 'Pull Your Clothes Off', toplied, die duren nooit lang, eveneens op volume acht, hetgeen Mumu eraan herinnert dat ze zonder condooms op pad is. In haar handtas schuilt de inhoud van de hele wereld, zo lijkt het wel, maar condooms zitten er natuurlijk weer niet in, hoe kan ze zo nalatig zijn. Bij haar vorige uitje, wanneer was het, twee weken geleden, toen de kleine weer bij zijn vader logeerde, was ze 's ochtends wakker geworden in een kamer die geurde naar sokken en testosteron, naar alcohol ook, in een dorp dat zich slaperig doch moedig afvroeg waarom het bestond, Bottelere of zoiets, *if I can make it there I'll make it anywhere*, alsof het dorp een naam nodig had, alsof iemand het er ooit over hebben zou, naast een vent die veel te lelijk was om nuchter te willen beslapen, ze wist niet eens of ze hem had beslapen, zoals ze niet wist hoe ze in dat dorp gesukkeld was, nou ja, met lelijke mannen kon het ook lekker vrijen zijn, daar had ze enige ervaring mee, maar er waren geen

herinneringen, geen goede en geen slechte, en ze was naar de plaatselijke apotheker gehold, dat had je met die domme dorpen, ze hadden altijd een apotheker, een apotheker en een schele kapper, en had er drie zaken gekocht: lenzenvloeistof, iets tegen de koppijn, en de morning-afterpil. En nu is ze dus weer zonder condooms op pad! In de toiletten hier heb je weliswaar een automaat vol rubbertjes, drie keer knallen voor twee euro, alleszins goedkoper dan een abortus, maar die rommel is altijd met vruchtensmaakjes. Het klopt niet, vindt ze, zo'n zwabber die naar aardbei geurt, dat zou hetzelfde zijn als een aardbei die naar je weet wel smaakt, waarom kun je gewoon geen condooms verkrijgen met penissmaak, dat zou toch het eerlijkst zijn? Een vrouw die zot is van de pik, wil alles van de pik, de smaak en de geur. Een gat in de markt. Neen, zij moet straks naar de nachtwinkel, zekerheid boven alles. Iemand zegt Sint-Petersburg is het nieuwe Berlijn. Je hoort wat. De roman is dood. Boutades worden uitgebraakt, Eeklo is het nieuwe Zichem-Zussenbolder, Gadogado is een voedzaam blaadje sla, Quentin Tarantino heeft eigenlijk maar twee serieuze films gemaakt. Als je morgenochtend thuis-

komt, want zo ziet het er stilaan wel weer naar uit, dan zal jouw geliefde vragen wat de nacht aan boeiends voor je had, voldoende alleszins om niet thuis te raken, en dan zal je in alle eerlijkheid moeten zeggen dat het gekwek der mensen je verblijdde, hun oneliners, hun onschadelijke dommigheid en zij zal het niet begrijpen. Kom, zegt Mumu, Ga met me mee naar de nachtwinkel en kies daar met mij een doos condooms uit, het is geestiger om dat met twee te doen. Maar je moet weer pissen, de konijnenblaas, je bent een goudmijn voor toilet dames, je zeikt hun hele pensioen bij elkaar, al heb je geluk in dit café en kan je hier nog gratis jouw overtollige druppels kwijt, maar Mumu stelt voor dat je gaat pissen onderweg, in het smalle straatje van de Platteberg, wijdbeens zoals het een man betaamt, men is daar een nieuwe bibliotheek aan het bouwen, koppig, alsof het papieren boek nog een riante toekomst zou hebben, de roman is ten anderen daarnet nog dood verklaard, het is heerlijk wateren op de werven, ze wil je horen klateren in het water van de nabijgelegen rivier, daar wordt ze vrolijk van, overigens moet zij onderhand zelf ook wel wat kwijt, laten jullie samen, zij hurkend, spetterend tegen

de stenen. Er staat geen maan, geen volle en geen halve, alles kan altijd beter, de rook van je sigaret betaant je ogen, ze zegt, Wij zouden, ooit, als hij nog komt opgerezen, samen moeten pissen in de vlakke zomerzon, Volgens mij pis jij perfecte regenbogen, Poëzie is een kwestie van haar te willen zien. Jij zingt 'De Nuttelozen van de Nacht' en zij neuriet mee, samen stromen jullie naar zee, jullie kalenders zijn al kaler, de aarde is al lelijker geweest. Overmorgen staan hier duizenden boeken, klaar om te ontroeren, om gedachten te scherpen, woede op te wekken, er gaat veel verleden in een vierkante meter en niemand die het zal weten dat twee mensen hier in alle vrolijkheid tegader hebben gepist, een volkomen overbodig feit in de historie van de soort, maar van een schoonheid die men hoopt te vinden in de boeken die men hier straks ontleent. Spoo Pee Doo, lucht dat even en in alle voorlopigheid op. Oop Pop A Dah. De uitbater van de nachtwinkel lijkt geen interesse te hebben in jullie aanwezigheid, hij staart naar het televisiescherm in de hoek van zijn winkeltje, de condooms bevinden zich achter de toonbank, naast de sigaretten. Alle maten en gewichten, Met tintelend mintglijmiddel, Voor

een natuurlijk huid-op-huidgevoel, Fruitige condooms voor smakelijk plezier, Ultieme finesse voor een langdurig gevoel, Voor absolute zekerheid. Welke zal ik nemen? vraagt Mumu, ze vertrouwt in die dingen liever op het oordeel van een vent, Grote moet ze hebben want ze heeft zo'n goesting in een neger, woeps, goesting in een zwarte medemens, zo een die het niet erg vindt zich te laten gebruiken en die 's ochtends met de glimlach bij het huisvuil wordt gezet, maar het kan jou weinig schelen, dat ze gewoon de duurste rubber neemt, juist, de grootste en de duurste alstublieft, op restaurant is het ook raadzaam om steeds het duurste op de kaart te nemen, maar de uitbater blijft naar zijn televisie staren. Zeven kanjers van kapoten, heb ik voor jou volgespoten, zeven kanjers van kapoten, heb ik voor jou volgespoten, ik die zoveel van je hou. Breaking news, hij wil het even met jullie delen, kijk maar, het is alweer van dat, het is nieuws dat wel degelijk breekt, harten en levens en hoop, een aanslag op de luchthaven van Schiphol dit keer, het houdt niet op, het houdt niet op. De eerste beelden, genomen met telefoons en bewakingscamera's, van stoffige ruimten, lichamen onder lakens en zak-

ken en dekens, een man die in volkomen apathie staart naar zijn linkerbeen dat er plotsklaps niet meer is, gillende menigten, achtergelaten koffers, ramen aan diggelen, gezinnen aan diggelen, een verdwaalde knuffelbeer in een poel bloed, wie het nog kan navertellen vindt geen woorden. Wat vroeg u, condooms, extra groot? Een aankomen en wegscheuren van ambulances, wiebelende zakken met plasma, brancards, zuurstofmaskers. Ja, doet u maar, één doos is denk ik wel genoeg, de onuitputtelijkheid is weinigen gegeven. De eerste cijfers stromen binnen, negen doden zijn geteld maar iedereen die wéét dat er nog veel te tellen zal zijn. Mumu zegt, Op het ogenblik dat wij overgaan van het leven naar de dood verliezen wij eenentwintig gram aan lichaamsgewicht, er is een film over gemaakt, met Sean Penn en Charlotte Gainsbourg, heb je die gezien, Neen die heb je niet gezien, Het zou willen betekenen dat onze ziel eenentwintig grammen weegt, Onze ziel: lichter dan één eetlepel aardappelpuree! Nog iets, mevrouw? Pakje Marlboro Light, nu ze hier toch is, men moet ergens aan sterven, aan sigaretten is zo verkeerd nog niet, dat blijkt. Er is sprake van twee mannen, ze losten schoten, zagen er ont-

spannen uit, zelfs een beetje stoned, maaiden iedereen omver, retteketet, retteketet, hun laatste woorden eindigden op bar, het klinkt zo positief, bliezen daarna zichzelf op, hun drekkige ingewanden kleven nog tegen het plafond. Godsdienstzotten. Zo weinig vertrouwen in de almacht van hun God dat ze menen Zijn taken hier op aard zelf te moeten overnemen. Stinkende stukjes hannekemaaiër die de kortste en makkelijkste weg naar de roem namen, morgen wordt hun martelareschap geprezen door oppermafkezen. Moge hun namen worden weggewist, hun droesemige bestaans vergeten, Moge hun achterlijke maagden in het paradijs etterende ogen hebben en een hazenlip tussen hun kromme benen. Er is geen paradijs. Veertien doden, zegt men nu, het gaat vooruit, er komen weer veel atomen vrij om te clusteren. Dat is dan elf euro en oneffen alstublijft, Wenst u een zakje voor uw neukgerei, Neen, dank u wel, zij heeft een handtas waarmee ze het leed van de wereld kan dragen, het zal nodig zijn, Nog een goedenavond verder en veel plezier met uw aankoop gewenst. Een beeldshot van Starbucks Coffee, geplukt van Twitter, in puin, een beenhouwerij op de vloer, je kent die Star-

bucks, je hebt er zelf nog een cappuccino gedronken. Onder je oksels heb je vanavond nog deodorant verstoven, taxfree gekocht op Schiphol, niet zo lang geleden, toen je naar Singapore vertrok. Drieëntwintig doden, een aantal onder hen ruikt misschien naar staaltjes uit de parfumerie. Vele druppels Chanel N° 5 zullen vanavond door de lijkschouwer worden opgesnoven. Het loopt maar op. Kan er ingezet worden op het definitieve aantal in een gokkantoor? Er verschijnt een noodnummer, maar alle lijnen zijn bezet, zegt men. Iedereen zegt nu wat. Dank u wel, u ook nog een goedenavond verder. Terugwandeland naar The Marree Man ziet Mumu opeens wat bleekjes, ze denkt te moeten kotsen, het zure water zit al te klokken achter in haar keel. Het moet de narcose van de tandingreep zijn, ze hadden haar gewaarschuwd: geen alcohol vandaag. Ter hoogte van de vinylzaak op de hoek, Rock & Grooves since 1969, de nieuwste van Khruangbin is net binnen, gelimiteerde editie, slechts duizend platen zijn geperst, wie eerst betaalt eerst maalt, braakt ze explosief blokjes kaas en augurk en moeilijk te definiëren drab tegen het winkelraam terwijl ze met haar beide handen haar voorhoofd klemt, zo he-

vig moet ze, ze zou zich zomaar een whiplash kotsen. Verdomme, ze had zo'n zin, in feest, in neger, dans en drank. Nog één geut, toe, iets groenigs van de gal, dan gaat het mogelijks weer beter. Voorbijgangers kijken haar minachtend aan, spottend ook, alsof ze nu al zou zijn geveld door de ambrozijnen dezer stad. Misschien morgen die plaat gaan halen.

Spoop Pee Doo is ook als gebonden boek te koop.
Bestel [hier](#).

Slecht nieuws gaat snel, wanneer je terug bent in de kroeg kan je niemand meer verrassen met het nieuws, iedereen heeft het al vernomen, hangt boven een telefoonscherm gebogen en ziet steeds meer nieuwe beelden binnenlopen, ze heten ongeschikt te zijn voor gevoelige kijkers, maar ongevoelig werden wij allemaal, stilaan, er is een nieuwe beeldtaal nodig om ons nog uit ons lood te slaan. Vierendertig doden en er zal nog moeten blijken of daar geen gekenden bij zijn, wij allemaal hebben vrienden die met grote regelmaat ginds het vliegtuig nemen. Melody Nelson? Hoe zou het met Melody Nelson zijn? Haar straks bel-len! Geef ons iets, zegt Lee, We moeten precies

verdedigen wat men ons in dit uur wil afnemen: het plezier van spijzen en dranken, met of zonder varkensvlees, met of zonder alcohol, de schoonheid van ontblote meisjesharen, vrouwenbenen, gezang, gedans, gezoen, Wij moeten ten strijde trekken met de lach. Tweeënveertig doden inmiddels, achthonderdtweëntachtig grammen ziel, een tien voor wiskunde, en omdat we misschien geen tranen voor hen hebben zullen we feesten, wie geen gebeden heeft die heft en beft de fles, de machtelozen van de nacht. Laat ons weerbaar zijn in de wellust. Floris stuikt binnen, Heb je het gehoord, Ja iedereen heeft het al gehoord, hij heeft er een stevige werkdag op zitten in de keuken van de Buffalo, specialiteit: veel te melige garnaalkroketten die je ook nog eens te veel betaalt, en zijn spieren smachten naar een bescheiden danspas, het was een drukke avond, het personeel was onderbezet, de klanten moesten te lang wachten op hun vreetseel, de wijn was hun te warm, zich ontspannen moet hij en wel dringend, hij heeft weet van een feestje in De Naadoweisiwag, een bruinig op instorten staand krot met een ouderwetse muziekinstallatie hier een beetje verder, er staan enkele tralies op de dansvloer die telkens weer de

dronken dames inspireren tot het uitproberen van een weinig elegante paaldans, soms ook een man, men heeft er te drinken uit plastic bekertjes, een keet uit jouw studententijd, ze stond toen ook al op instorten. Het moet, de vreugde moet en zal triomferen. Mumu haakt af, zij ziet inmiddels zo bleek als, als, als, de vergelijking ontbreekt, maar bleek ziet ze, huiswaarts moet zij, kop diep in de wc-pot en daarna slaapjes. Dirk en Lee houden het ook voor bezien, ze hebben nog een auto te besturen nietwaar, strikt genomen, dat wil zeggen wettelijk, hebben ze nu al te veel naar binnen geslurpt om het stuur nog in handen te mogen nemen. Met Floris dus naar De Naadoweisiwag, er wordt twee euro entreegeld gevraagd maar die blijkt naar een goed doel te zullen gaan, jaja, dat gelooft een purperen kanarievogel. De plafonds druipen reeds, gecondenseerd zweet, het is ondoenbaar geen lijven aan te raken op weg naar de bar. Kleverige armen en handen, gezouten borsten, konten. Kennen we die man van ergens, ik heb het gevoel dat gezicht te kennen? Gebaren van kromme haas en doorlopen naar de toog waar het een ongeduldig drummen van jewelste is, de hele planeet heeft dorst, de laatste wolha-

rige mammoeten zijn in Alaska uitgestorven door de dorst, vijfduizend zeshonderd jaar geleden, om precies te zijn op een eiland in de Beringzee, je moet daar met andere woorden mee oppassen met die dorst, ingrijpen zodra het kan, je begrijpt de drukte aan de bar, de handen die frenetiek de lucht in gaan om de aandacht van de bartender te grijpen, de wijven die hun sensueelste blik werpen, de mens van vlees en bloed achter de tapkraan verleiden, de bankbiljetten die flapperen, Vijf pintjes alstublieft. Eeuwige Eva's in de tuin der lusten: als zij het al voor elkaar kregen een man een appel te laten eten, dan moeten zij er zeker in slagen onmiddellijk door hem te worden bediend. Er is nog nooit een vrouw in jouw leven geweest die het voor elkaar kreeg om jou een appel te doen eten. Sla trouwens ook niet. Je hebt primaten die er ontzettend handig in zijn, in het bestellen van drank; jij niet: te beleefd, gebrek aan assertiviteit. Eigenlijk zou je meteen een hele voorraad drankjes moeten bestellen, voor het gemak, maar als het dan eindelijk jouw beurt is blijkt je nog niet eens te hebben nagedacht over wat je werkelijk wil drinken en dus flap je er meteen twee gin tonics uit. My name is Tinic, John Tinic.

Je hebt het nu al lang genoeg uitgesteld maar het heilige uur is aangebroken. Gin: vloeibare cocaïne. Toch voor jou. Hier wordt niet de nobelste gin geschonken, de ordinaire rommel echter die je in elke armestumpersupermarkt kan kopen, de enige soort die ze hier in de aanbieding hebben, een sliertje komkommer kan er ook niet af, men is in De Naadoweisiwag niet gehecht aan de opname van jouw vitamines, en de tonic is ook al niet om op te stoefen, maar o wilhelmina, de eerste slok scherpt meteen patsboem al jouw zintuigen, de weg naar jouw hersenen is helemaal vrij, je bloed maakt vrolijke buitelingen, je zenuwen zingen. Proleterige alcohol, een lompe blok ijs erin, een plens tonic, in een plastic bekertje, en dan, ondanks de inferieure kwaliteit toch het awababe-loeba-awambamboemgevoel. Gin-tonic, het is goed tegen de malaria, een mens moet steeds voorzienig zijn, wij hebben onze oorlog tegen de muggen ten anderen nog niet gewonnen, laat niemand ons iets wijsmaken. Zo, nu kan je achteroverleunen en kijken naar de marchandise onder de discobal. De meesten zijn al lekker in de wind, ze gooien hun heupen in het geweld van de dans, in alle plattigheid, verfijnde dansers zijn het niet.

Nou, Floris, santé, proosten wij op diegenen die het sinds vanavond niet meer kunnen doen en blijven wij het doen om hen te gedenken. Straks even Melody Nelson bellen. Er waggelt een vrouw op jullie af, boers, vulgair, ze heeft al veel gedanst en ruikt naar een nationale inzameling van gebruikte pantoffels. In haar hoofd is het zo leeg als het soms in een Chinees restaurant kan zijn, dat is tenminste toch haar uitstraling, er zal nog moeten blijken of ze die eerste indruk overstijgt. Ze zegt, familiair, alsof ze jullie al eeuwen kent, Wat drink je?, en jij denkt aan het roemloze einde van de wolharige mammoet en honoreert haar gastvrijheid met de bestelling van een gin-tonic, ook al is die eerste nog niet opgeslobberd. Hij zal wel opgeslobberd zijn tegen de tijd de volgende eraan komt, waar een wil is is een weg, waar een wil is wordt de weg desnoods in zeven haasten aangelegd, ziedaar, je glas is leeg, klaar voor de volgende. Zij heeft het talent om haar mannetje te staan aan een drukke toog, de plompe potigheid ook, ze heeft in een wiedewaai, handjedraai, koeckenbakkenvlaai, de bestelling klaar en duwt de gin-tonic in Floris' en jouw handen. Ze is dik en koketteert met haar vetheid, er moeten mannen

zijn die daarvoor vallen. Seks met een airbag, je hebt overal van soorten. Ik heb nieuwe tatoeages laten zetten, zegt ze, alsof je weet had van eerdere tattoo's, je hebt die pafferd jandorie nog nooit gezien, of het moest zijn dat jij je het simpelweg niet herinnert en dan belooft het nog een spannende avond te worden maar volgens jezelf ken je haar in alle oprechte oprechtheid niet, Tattoos? Ja tattoos, ze heeft er enkele nieuwe laten zetten op haar tieten. Jij staat gaarne open voor van alles en nog wat, het doet je pijn een mens te moeten ontgoochelen, te goed voor deze planeet als je bent, te zachtgekookt, zij wil gewoon even graag haar nieuwe tatoeages tonen, het is slechts een kleine moeite om jouw interesse te tonen, Ja graag, tatoeages, geestig. Het zijn ontzettende uiers die ze hangen heeft, onbevattelijk dat er delen van de wereld zijn waarin nog honger wordt geleden, en ze toont haar edders met het grootste gemak. En wat zeg je dan? Dat ze schoon zijn. Het zijn Keltische tekens, zegt ze, en haar vinger gaat naar haar rechtertepel. Dit hier is de triskelion, een gestileerde drievoudige spiraal die symbool staat voor mannelijkheid en competitie, maar het kan ook drievoudige cycli aanduiden zoals vader,

zoon en heilige geest of verleden, heden en toekomst of moeder en vader en kind. Of tonic, komkommer en gin. Ze gaat verder, want die tietten staan helemaal vol, en aangezien ze zo kolossaal zijn kan er meer op dan alleen maar de triskelion, de hele Larousse Illustré kan erop. Dit hier op de flank is gewoon een Keltische knoop, maar die had je ongetwijfeld wel herkend, (jaja), hij dient als afweer tegen slechte geesten. Hij kan ook gewoon liefde symboliseren, want dat is het voordeel met de Kelten, ze laten je heel veel ruimte om van alles zelf in te vullen of te interpreteren. En hier rondom mijn linkertepel heb je het levenswiel, de vier buitenste cirkels symboliseren de elementen, je weet wel, water & aarde & lucht & vuur, en de middelste cirkel, mijn tepelhof eigenlijk, hij staat een beetje gezwollen maar dat komt omdat ik mijn regels moet krijgen, het kan voor ieder ogenblik zijn, enfin ik vind dat ze het heel mooi hebben gedaan, met volledig steriele naalden gezet door Miranda in Oostende, haar vader heeft nog prinses Stephanie van Monaco een tattoo gezet, een grote letter s in haar nek, en op de rug van Paul McCartney het recept van een vegetarisch gerecht, de middelste cirkel dus verenigt

al die andere elementen. Vervolgens valt het doek over haar tieten en vraagt ze of je niets bij hebt, een gram of twee, zij zal je goed betalen. Je moet haar niet vertellen dat je niets gebruikt, ze beweert aan je kop te zien dat jij maar zeer zeker en met een grote glimlach op je tronie soms gebruikt, jij sloeber, je moeder moest het eens weten. En toch, arm kind, zij zal haar zegeningen elders bij elkaar moeten rapen, de nacht is nog jong, de gelegenheden worden dra massaal geboren. Ze heeft het aan zichzelf te danken natuurlijk, zij ging aan het begin van de avond een paar grammen kopen, heel gedoe met telefoontjes, moest vervolgens veel te lang wachten op een sprinkhanerige dealer in een blauwe Adidas, die kerel kwam maar niet opdagen, het leek wel alsof hij eerst nog het hele parlement moest bevoorraden, en zij is dan maar haar geduld verloren en zonder spul de nacht in gedoken. Er zou altijd wel iemand iets bij hebben, maar jij bent het dus niet. Jammer. Ze dacht echt dat jij. Ze gelooft nog altijd niet dat jij niet. Je dankt haar voor het drankje en ziet haar verdwijnen richting dansvloer alwaar ze flirt met een hartaderbreuk op muziek van The Afghan Whigs. Er staat nu zoveel volk op de dansvloer

opeens dat het kalmer wordt aan de bar. Snel een gin-tonic dan maar.

Pleased to meet you, hope you guess my name. Wat kom jij hier doen? zegt ze terwijl er een walm van alcohol uit haar mond wordt getoeterd. Je kent haar van pluimen noch veders maar het zou jou niet verbazen moest haar naam Kayleigh of Ashley zijn. Ze grijpt zomaar je glas en neemt een sip gin. Tja, wat zou jij hier komen doen, je bent gaan liggen op de golven van de avond, zomaar vol vertrouwen, en bent afgedreven naar hier. Het genot van wrakhout. En zij? Zij ook zoiets. Ze heeft je altijd al eens willen tongzoenen, waarom het niet meteen op tafel gegooid, want jij mag dan misschien niet weten wie zij is, zij weet maar al te goed wie jij bent, stukje snoep, ze ziet je regelma-

tig lopen door haar straat, met die typische stap van jou, net een springveer, en het moet er nu maar eens uit dat ze daarbij dan altijd heeft gedacht hoe heerlijk het zou zijn om haar lebberspier in jouw bek te moffelen. Als je haar nog wat langer liet praten zou ze met nog boeiender bekentenissen afkomen, haar lijstje met verlangens is langer dan een post-it, zo snel tevreden is ze nu ook weer niet, maar een lekkere lik zou al heel wat zijn. Er hangt trouwens al lippenstift op jouw wang, er waren nog deernen van hetzelfde gedacht in de stad. Het is couperose, juffrouw, geen lippenstift, heeft iets met het gebruik van rode wijn te maken. Bespaar haar het verhaal van het ziekenfonds, die uitzuigers, je valt in herhaling. Waarlijk een onbedaarlijke goesting om je te muilen heeft ze, als ze het tien seconden volhoudt worden er tachtig miljoen bacteriën verruild, daar mag je ook niet te diep over nadenken, maar het moet, vanavond meer dan ooit, je hebt het ongetwijfeld al gehoord, Schiphol, Shithole, tweeëntwintig doden zijn daar reeds geteld, meer dan anderhalve kilo zielen, de tegenreactie op haat zal passie moeten zijn, er is geen andere mogelijkheid dan massaal met elkaar te gaan muilen telkens

wanneer de godsdienstfascisten hebben gemeend ons manu militari larie hun wetten te moeten opleggen, overal ter wereld, muilen, op Times Square, de Nevski Prospekt, op Las Ramblas, in het midden van het kruispunt Shibuya, overal, ook in de Guido Gezellestraat, wanneer er wonden zijn dient er te worden gelikt, de angst die we geacht zijn te voelen zal worden omgezet in liederlijkheid. Zij muilt niet onaardig, het moet gezegd, al staat haar tong een beetje dik van de drank en zal ze zeer snel lalalala lallen, ze kan zoenen, een talent dat niet iedereen gegeven is, een bezigheid waar lang niet alleman het nut van inziet. Het muilen is aan algemene onderschatting onderhevig, een verwaarloosde bron van schoonheid, het wordt in de middelmatige middens nog te zeer beschouwd als een voorspel, een kinderachtigheid in voorbereiding op iets anders, terwijl het natuurlijk geen voorspel hoeft te zijn, het zoenen om het zoenen, l'art pour l'art, de charcuterie voor de charcuterie heeft ook haar bestaansrecht. Je hebt het of je hebt het niet, en zij heeft het, lekkere tongelongelongelong, bedankt. Ze is blij van je eindelijk eens zo van nabij te mogen meemaken, dat mag je wel zeggen ja, van nabij is het wel

degelijk, je hebt zopas dertig miljoen van haar bacteriën ingeslikt, god knows wat voor vieze vuile beesterijen zich daartussen bevonden, want ze had je altijd al eens willen spreken. Ze maakt foto's zie je, moraliteitloze foto's van mannen en vrouwen in hun momenten van fysieke kwetsbaarheid, van overgave, alleen of met twee, terwijl ze vrijen, klaarkomen, zonder dat het porno wordt, je snapt het wel, en ze had er wel eens aan gedacht, gedacht maar nooit gedurfd om jou te vragen voor haar lens te staan. Haha. Volgende maand heeft ze een kleine tentoonstelling in café De Pletz, je moet maar eens gaan kijken, dan zal je het begrijpen. Hou je van het werk van Antoine d'Agata? want daar kun je het een beetje mee vergelijken, al heeft ze wel haar eigen stijl natuurlijk, en ze moffelt je eerst haar kaartje in je hand, Tania Huys, dus toch geen Kayleigh, toch geen Ashley, en vervolgens nog een laatste keer haar speekselrijke tong in je mond, het leven kan soms simpel zijn. Laat haar iets weten wanneer je denkt dat je. Zeker. Doe je. Jij hebt het hier ondertussen wel allemaal gezien, De Naadoweisiwag is niet jouw ding, moeilijk uit te leggen hoe dat komt, en ondertussen, de gin, ben je rusteloos geworden. Wan-

delen wil je, op naar de volgende kroeg, er is zoveel dat nu aan het gebeuren is en wanneer je ter plaatse blijft heb je het gevoel te veel te missen. Naar het schijnt is er een optreden in 't Sterfpunt, geen idee van wie maar dat is bijzaak. Floris moet toegeven dat het bakken van melige garnaalkroketten z'n tol heeft geëist, het lijf is vermoedider dan zijn geest wenst toe te geven, doch ook morgen vallen er weer veel melige garnaalkroketten te bakken, helaas door hemzelf, en als hij verstandig is, hetgeen hij jammer genoeg is, dan zoekt hij nu zijn beddenbak op. Zijn zaak, jij bent hier weg, naar buiten moet je, in eerste instantie om te roken, het is alweer veel te lang geleden. Op naar 't Sterfpunt. Eigenlijk is het frappant hoe leeg deze stad erbij kan liggen 's nachts, wie achteloos door de straten slentert zou snel geneigd zijn te denken dat hier geen flikker gaande is. De tramsporen glimmen in het straatlicht, niemand die dokkert over de kasseien. Jammer dat het niet regent, het zou passen. Hier en daar brandt nog licht in een woonkamer, de gezinnetjes, dood in een pot, zij delen nu de zetel en straks het grafhol, kijkend naar het nieuws dat ondertussen geen nieuws meer is. Of misschien weten ze nog niet

hoezeer men onze vrijheden weer in het hart heeft wensen te treffen vandaag, hun wacht morgen wel de weekendkrant vol designinfo, reisverhalen, interviews en restaurantreviews, en zitten de koppels gerieflijk samen op de bank, kom chips erbij, flesje Luberon erbij, filmpie zien over een moeder vol gezwellen, de vader kan zijn zak niet meer legen bij haar zolang ze ziek is en zoekt zijn bevrediging elders, vol schuldgevoel maar toch, gevolgd door een wonderbaarlijke genezing, de wetenschap staat niet stil, begrip, vergeving, traantjes, aftiteling op aandoenlijke kajietmuziek, en dan reclame voor waspoeder. Jij hebt thuis een lief alleen in bed liggen die waarschijnlijk ook graag zo'n leven wil, *madame rêve*, al kent ze je, *madame rêve*, al heeft ze altijd geweten wie jij bent en hoe jij bent, en misschien moet jij je eens afvragen of jij in wezen ook niet klaar bent voor het knusse van de cocon. Stel het je voor, de kinderen liggen in bed, ze lijken op jou maar dat is in feite niet zo erg, ooit scheuren zij zich met overtuiging van je af, je hebt ze ondergestopt daarnet, ze smeekten jou om nog een verhaaltje, en daarna nog één, en nu voel je de lichaamswarmte van je dame naast je, dat je op elkaar verliefd bent kan

je niet meer stellen, vonken en spatten doet het niet meer als in het begin, maar zo nu en dan kom je nog eens in de buurt, en wat je kwijtspeelde aan passie won je dubbel en dik terug aan iets wat de meesten liefde noemen, zoiets, wat denk je, is het niets voor jou, zou het dat niet kunnen zijn? Maak een zoon en noem hem Zorro! Er is niets mis met die levens, je kan staren naar de dansende lichten in de woonkamers der onbekenden met iets van vertedering. Jaloezie zelfs. Soms. Je voelt weer je lever zitten, hij staat dik en hard. Op dit eigenste ogenblik ligt er somewhere en niet eens over the rainbow een luchthavenhal vol met niet meer ter zake doende levers, een hele vloer vol, daar zitten waarschijnlijk nog een aantal kerngezonde lap-pen bij, jouw moeder zou ze heel goed kunnen bakken, want koken kon ze, niet allemaal die ingewanden kunnen zijn doorboord. Een mens zou moeten bellen naar de urgentiediensten, Hallo, Ik hoor dat u een lading nieuwe levers ter uwer be-schikking heeft gekregen zopas, sommige ruiken naar Chanel. Eigenlijk zou ik graag beslag leggen op één, Kan dat? En doe mij daar nog een longetje of twee bij ook, Kan ik eindelijk, als ik zou willen, als ik zou durven, met een propere lei be-

ginnen aan het gezinsleven. Het is stil in de straten, wie er nu nog loopt doet het om naar huis te gaan. Jij zou dat tenslotte ook kunnen doen, halvelings op weg naar je eigen voordeur als je al bent, wanneer je hier naar links gaat ben je zo op de Sint-Michielsbrug, vandaar kan je jouw stal al ruiken, maar je gaat rechtdoor, impuls, je voeten volgen een hoger commando, recht de Belfortstraat in, immer gerade aus. Daar, een koppeltje, zo te zien nog vers, in elkaar gehaakt; ze hebben net afgesproken waar de nacht door te brengen, bij hem of bij haar, de knoop is doorgehakt, tsjakkaka, ze stappen, wellicht naar een studentenkamer met gelige vlekken in de lavabo en een versleten vloer van beige, licht gemêleerd vinyl, in de keuken staat een dot schimmel op de borden; hoewel ze haast hebben is hun stap niet bijster rap, ze weten wat er gaat gebeuren, verlangen kan zo heerlijk blijven hangen als alles nog wat wordt uitgesteld. Zo dadelijk zullen zij. Mooi. Je wenst hun een goedenacht, maar ze zijn te veel met elkaar bezig en het is hun vergeven dat ze jou niet horen of niet willen horen, jij bestaat niet.

Natuurlijk is het concert in 't Sterfpunt al afgelopen, de tijd heeft nooit tijd en gaat immer vooruit, PjDS was het die op de planken stond, je zou 'm nochtans graag hebben gezien, zelfs al heb je hem al meermaals op z'n snaren zien rammen, een schitterende muzikant, humorvolle man, puur, maar goed, omdat je niet altijd alles kan hebben heb je af en toe soms niets. De napraters in de kroeg zijn het erover eens, het was een heerlijke vertoning, en die ouwe met z'n ZZ-Top-baard, de gastgitarist, speelde al zijn tandvullingen uit zijn mond, niet te doen die vent, Hoe komt het in feite dat je hier niet was? Tja, hoe komt dat? Hoe komt alles? Je voelt dat je hier niet te lang moet

blijven, 't Sterfpunt is een heerlijk café, betoverende momenten heb je hier al meegemaakt, avonden waarop er spontaan op de piano werd gehonkytonkt, een violier zijn instrument klemde met z'n kin, het had hier zomaar een stuk Ierland kunnen zijn, land van barden, van spontane improvisatie, maar nu loop je het risico in te kakken, het is je te rustig. Jowan hangt aan de toog, daar is geen vertellen aan, want als Jowan hier niet aan de toog hangt dan betekent het dat hij met zijn fenomenale krullenbol aan de toog van het Acht-urenhuis hangt, het café van de saucissisten, veel opties zijn er niet. Hij is de laatste Belga-roker, alles sterft uit, wolharige mammoeten zowel als Belga-rokers, al zal het bij die laatste echt niet van de dorst zijn. Juffrouw Cruyff staat er ook nog, met haar eeuwige cava. Zij is altijd vriendelijk tegen je, je kan het niet ontkennen, poeslief zelfs, maar je hebt je nooit kunnen bevrijden van het idee dat zij je in wezen niet lust. Sommige mensen zijn voor elkaar geboren, dat is wat we in onze momenten van romantiek willen geloven, jijzelf houdt trouwens nooit op met de bereidheid om dat te geloven, tegen wil en dank, ondanks schoppen en slagen, steenezel, dubbele steenezel, jaja,

moge het de waarheid zijn, sommige mensen zijn voor elkaar geboren maar jij en juffrouw Cruyff zullen nooit voor elkaar sterven. Toch is ze blij van je te zien. Ze zegt het en straalt het uit. Wil zij een glaasje cavia nog, ja? En hoe is het met je, Lang geleden alweer, Er hangt lippenstift op je wang, Heb je nog bepaalde plannen in het vooruitzicht. Ooit, je had nog geen rijbewijs en geen couperose, was zij de creatrice van de driemanentheorie, namelijk dat elke vrouw drie venten zou moeten hebben, een voor de liefde, een voor het fysieke en een voor de poen. Op papier kwam je toen voor maar twee categorieën in aanmerking. Op papier en op het matras. Zo het al twee categorieën waren, twijfel is altijd gerechtvaardigd. Het gekke is dat je haar nooit met een kerel hebt geweten, zij fliederfladdert altijd wel tussen het mansvolk, weet er uitstekend mee op te schieten, maar prijzen lijkt ze niet te vangen. Zij ziet haar geheimen goed weg te steken en mogelijkere wijs is het net dat wat jullie gezelligheid in de weg staat, haar façade, dat eventuele geluk van haar dat ze niet wenst te delen. Nou ja, ze dankt je voor de cava, het is daar ondertussen al een heerlijk bubbelbad onder haar schedeldak. Als jullie el-

kaar over vijftien maanden nog eens per abuis tegen het lijf lopen kan het gesprek worden verdergezet. Jij moet hier zo dringend als mogelijk weg, op naar vrolijker oorden, waar de gesprekken niet stroef verlopen omdat ze niet de pretentie hebben ergens heen te willen gaan. Jowan, de onuitputtelijke, immer in zijn groene slodderjas, vraagt of je geen zin hebt om mee te gaan naar café De Penarie, aan de Bloemenmarkt, maar neen, dat heb je niet, De Penarie heeft z'n naam niet gestolen, de uitbater is een gefrustreerde niemandal die meer zeikt en zeurt en klaagt dan de klanten op wier doffe muilen hij dagelijks heeft te kijken. Hij is zo'n barman die denkt zijn klandizie te moeten opvoeden, wanneer hij commentaren krijgt over de muziek die hij draait scheldt hij de criticasters uit voor cultuurbarbaren, amets wil hij het vrouwelijk gezelschap van de mannelijke gasten versieren, in alle klunzigheid, wat wil je, met die tuinkaboutersmoel van hem, hij doet voortdurend aan achterklap, maakt de reputaties zwart van diegenen op wier kap hij leeft, en als het laat wordt en hij zelf al te veel aan de whisky heeft gezeten wordt hij of agressief, of larmoyant, je zou hem zo een eindje draad offreren en ap-

plaudisseren als hij eindelijk aan een dwarsbalk bungelt. Melody Nelson beweert trouwens dat je het woord larmoyant te veel gebruikt. Haar straks eens bellen. Neen-neen, De Penarie zal het niet meer worden vanavond, andere avonden trouwens ook niet meer, je hebt het gehad met de nar van die bar, bovendien is de Bloemenmarkt uit de richting van zowat alles wat je nu verlangt, bedankt, jij gaat naar de Vuile Driehoek, dat heerlijke plein, hol van bederf en verderf, geurend naar looksaus en dope, waar niemand z'n bek houdt maar de correctheid altijd zegeviert, haantjesgedrag is voor discotheekjohnny's, niet voor het publiek van de Vuile Driehoek, waar de oordelen op zak blijven zitten, rang en stand er niet toe doen, waar de taxichauffeurs op hun motor-kappen hun reten warmen en sigaretten paffen in afwachting van een mens die zich inspant om zich z'n adres te herinneren, waar de vrijheid triomfeert. Je bent er wie je bent, dat valt altijd tegen, maar het is wel oprecht. Eerste adres op het parcours: De Olifant! Immer goeie muziek daar, veel Stax- en Chess Records-platen, lekker zwoel, muziek waarnaar je luistert met je lul. Wonder hoe intuïtie werkt, maar je zet je eerste voet bin-

nen en je weet meteen: hier kan de olympische vlam worden aangewakkerd, de nacht wordt officieel voor geopend verklaard, klaroengeschal, getrompetter en bombarie, en jij zal er deel aan hebben. Het verrassingsfeestje dat je voor jezelf hebt georganiseerd. Binnenwandelen en meteen bekenden zien. Je kapster met pupillen zo groot als een maagzweer, ze heeft vast al aan de champignon gezeten, en is blij je te zien. Zij is, je mag dat zeggen, de koningin van de kussers, het is niet waar, koninginnen moeten niets kunnen, zij hoeven gewoon maar geboren te worden binnen de juiste familie of te trouwen met iemand uit de juiste familie, ze moeten enkel op gezette tijden hun benen spreiden zodat ze kunnen worden volgepompt met het dynastieke nageslacht maar mogen dat desnoods al slapend doen, zonder baarmoeder zijn zij zonder betekenis, doch kunnen moeten ze niets, maar jouw kapster kan iets, zij is meer dan een koningin, ze muilt met overgave, muilen wordt bij haar een hogere beschavingsvorm, ook nu, wopla, zomaar ter verwelcoming, een paar miljoen bacteriën, waarna men pas gaat beseffen hoe zelden men zich ergens welkom heeft gevoeld in dit te klein beraamde bestaan. Je

hebt nog helemaal niets gevraagd of er rust al een gin-tonic in jouw handen, als Mozes niet naar de berg gaat dan komt de berg wel zelf tot Mozes, wat moet moet, eentje mét komkommer. Kwamkwammer. Hier ben je, dat iedereen het weten mag, met je ongewassen wilde haren, je stap op de groove van de muziek, je coole Sultan-schoenen die al een tijdje geen klodder smeer meer hebben gezien, de joker uit het spel, je levert geen punten op maar je doet al wat jou en niet een god belieft, en er is één ding wat je uit te bazuinen hebt: jullie moeten vrij zijn. Komkommer together, right now. De kapster gaat even met haar vingers door je haar, Het wordt tijd dat je nog eens in mijn stoel komt zitten. En inderdaad tijd wordt het, om te voelen hoe haar sproeikop het schuim van je hoofdhuid haalt, om haar masserende vingers over jouw denkderrie te weten krawietelen, de punten van de witte handdoek die in je oren glijden. En om daarna, want jij gaat altijd na sluitingstijd, scènes uit jouw absolute lievelingsfilm na te spelen, *Le Mari de la coiffeuse*, zij is Anna Galiena, als het even kan in haar rode kleedje, en jij bent Jean Rochefort, de zon valt binnen in de kapperszaak, er is nergens oorlog, zij legt een

plaatje op, van Racheb Alame, van wie anders, en jij danst hoekig tussen duizend verzonnen kame-len, je inhaleert de geur van haarlak, zij steekt een sigaret op en absorbeert je volledig met haar ogen, je penetreert haar met je blik. Vervolgens gaan jullie cocktails shaken, gemaakt van schoonheidsproducten. Jullie grootste succes tot nu toe was een mix van Azzarro Homme aftershave, Gentlemen Only van Givenchy, een drup eau de cologne, niet te veel, de verleiding is altijd groot om te overdrijven met die eau de cologne maar dat krijg je na een tijd wel afgeleerd, blokje ijs of twee, want je moet 'm echt wel fris drinken, schijf-je limoen, heerlijk. De kater nadien is koppig maar het lijden waard. En als jullie dronken genoeg zijn, neemt ze eindelijk haar schaar, jouw haar sneeuwt op haar blote voeten neer, de sterren configureren volkomen nieuwe beelden. Zeker, volgende week zink je weer weg in haar barbier-plezier. Nog een gin? Maar natuurlijk! En zingen maar: Deze gin die gaat erin voor elke zin die ik ontbeer, ik heb geen waarheid om te preken, geen geluk dat ik wil faken, ik vier het nu en graag met u, Deze gin die gaat erin voor ieder straatje zonder eind, waardoor ik dans met elke kans die ik

zo glansrijk heb verpatst, toe wees wat mans en schenk ons bij, Deze gin die gaat erin voor elke stad die ik niet ken, voor elke stroom die ik mij droom, voor elke ochtend die ginds gloort, daar waar ik thuis hoor en nooit ben, Deze gin die gaat erin voor ieder dal waaruit ik klom, voor elke lengte die ik zwom in alle drek, in elke stront, ik proost op troost en herbegin, In ieder bed zie ik bedrog, wie schudt voor mij de kussens op, ik wil uitmonden in een mond, de dood komt zo, leef ongezond, ook deze gin die gaat erin, Deze gin die gaat erin, voor elke koffer die ik nam, ik koos de kus als mijn kompas, zoende mij zoek en uit mijn as, weg is de weg waarlangs ik kwam, Deze gin die gaat erin voor elke reden die nog komt, zij weze mooi of juist verdomd, het maakt niet uit, onder het mom van twee keer niets bestaat dit feest, Deze gin die gaat erin voor al wat ik bemin, misschien vergeefs maar niettemin, ik doe maar voort en vaak verkeerd, maar da's wellicht omdat ik leef. Van wie is dat liedje nu ook alweer? Die zangeres, charisma, passie, vuur, tornado, soms ook zelf, ze zingt 'Threat of Happiness', ook... komaan zeg... ze is nochtans GeWelDig... Het is geen dag voor Trivial Pursuit.

Jullie zijn plofkippen, op jullie manier. Kuikens die zijn gekweekt om te vreten en te blijven vreten, ook al laat de appetijt het allang afweten. Kleine scharminkels wie de slaap wordt ontnomen, die zich vervelen op hun vierkante ietsiepietsiemeter, en vreten vreten vreten vreten tot ze na veertig dagen voldoende wegen om in een oven te kunnen steken, tegader met gekneusde knoflooktenen, rozemarijn en tijm in hun opengereten onedele delen. Hun magen staan op exploderen, en toch blijven ze vreten vreten vreten omdat ze nu eenmaal daartoe zijn gefokt, ze vallen om van vadsigheid, hun darmen krijgen de overdaad er niet meer uitgeknepen, hun kelen krijgen het niet

allemaal meer weg gevomeerd en zij gaan maar door en door en door. Werden ze niet geslacht, ze zouden ontploffen, en zelfs ontploft nog zou hun bek, waar hij ook mag zijn terechtgekomen, afgescheurd van de kop, zoals er ook vanavond godverdomme van alles werd afgescheurd van een kop, maar dat is iets anders, weggeblazen naar een andere hoek van de stal, blijven verder pikken. Zolang er spasme is, is er vraatzucht. Zo zuipen jullie. Plofkippen. Het is in feite de mens die gewoon zichzelf op het kieken heeft geprojecteerd, gekweekt naar zijn eigen beeld. Deze gin die gaat erin. Wie we daar hebben, de duivelin uit een doosje: Olivia Niet Newton John. Van een plofkip gesproken. Zij was helemaal niet van plan om te gaan plonzen in de nacht, rustig thuis zat zij, met man en kroost. Het had een cosy avond moeten worden, en dat was het tot op een bepaalde hoogte ook. En dan kwamen er ineens die beelden, andermaal beelden, van andermaal een luchthaven, met andermaal onschuldige doden door andermaal sukkels die enkel en alleen maar helden konden worden in de dood en zichzelf aan repen bliezen omdat ze anders na hun overlijden door niemand meer zouden worden herdacht.

Woedend werd ze, en ze had gedacht haar woede van zich af te wippen met haar man, dat helpt soms, wippen, het verzet de zinnen, in haar studententijd hielp het wippen tijdens de examens ook enorm, er gleeed een hele vracht stress van haar af, maar haar bink heeft morgen een kajakwedstrijd en dan wil hij zich onthouden van elke vorm van energieverlies, de gek. Hij zit vaker in zijn kajak dan in haar, verdomme, ze vraagt zich af wat hij zichzelf nog te bewijzen heeft op dat water, zijn jaren van kracht zijn voorbij, onwederroepelijk, maar hij grijpt zijn laatste restje aan brute mannelijkheid beet met al zijn tengels en denkt zijn leeftijd te kunnen beliegen zolang hij maar kajakt als een maniak. Dus neen, een wip zat er niet in, hij is vroeg gaan slapen, focus op die betekenisloze wedstrijd voor beginnende bejaarden van morgen. Ze dacht dan maar de ijskast open te trekken en zich uit protest tegen die aanslag in lichte mate te bezatten, maar behalve een fles fletse rosé, suikerwater in feite, was daar niets te vinden waar men volgens de sharia tachtig stokslagen voor moet krijgen, wat denkt die sharia trouwens wel, alsof zij stokslagen niet gewoon lekker zou kunnen vinden, of vinden zij het stie-

kem zelf lekker, is het dat?, Krijgen ze een stijve als zij iemand stenigen?, en dus heeft ze maar een taxi genomen, bestuurd door ene Yassine, een schone jongen, schoner dan zijn auto alleszins, een proper gestofzuigde Honda Civic, dat wel, het adonisje, hij leek niet ouder dan zijn rijbewijs, schaamde zich vanavond te pletter om zijn geloof, een taxi dus, in alle stilte, haar echtgenoot weet niet dat ze het huis is uit geslopen, als ze maar tijdig terug is wanneer hij straks ontwaakt om te gaan peddelen tussen het kwaakgedierte en de ranonkel, in het volste besluit haar taken als een verdediger van de universele mensenrechten op te nemen en te feesten. Haar kajakker zal het natuurlijk morgenochtend ruiken dat ze zonder hem en in de duik op de bommel is gegaan, en dan zal ze weer een hele week soep moeten maken om de plooiën glad te strijken, haar soepen zijn nu eenmaal bevorderlijk voor de vrede, al hun hele huwelijk lang worden de ruzies bijgelegd met een simpele terrine, ach, had zij maar kunnen koken op de Conferentie van Jalta, dan was er geen Warme, geen Kouwe en geen Lauwe Oorlog geweest; Stalin, Roosevelt en Churchill, geschaard rond haar witloofsoep met garnalen, het zou de atoom-

bom op Japan hebben verhinderd, zeker weten. Also sprach Olivia Niet Newton John. En hadden die zondagsjihadisten van deze avond de kans gekregen om hun lepel in een van haar minestrone te steken, dan zou de luchthaven van Schiphol er nu niet bij liggen als een beenhouwerij na sluitingstijd. Soit, zij heeft wél een libidibidido, heeft huisgenoot kennelijk niet, en als haar eigen vent niet langer tegemoetkomt aan haar lusten dan hoeft hij ook niet te morren wanneer er zich straks iemand aanbiedt en zij ingaat op die avance. Geef Olivia Niet Newton John een rum-cola, snel, ze heeft wat in te halen, shake it baby, driekwart van De Olifant heeft zich al tot vrolijkheid geslempt, maar zij heeft het vastige voornemen hen in te halen, in te halen en zelfs voorbij te steken, in het drinken is ze geen Honda Civic, een hele paardenstal heeft zij onder haar motorkap, en zij zal zich laten begeren door wie heeft gemeend haar te moeten begeren, zonder begeerte is men niets, zonder begeerte groeit de wrok en smijt men de wereld kapot. Ze zegt, Begeerte, puzzelwoord, tien letters. Genotzucht! Hoera, je hebt een gin-tonic gewonnen. En ze loopt naar de man aan de draaitafel en vraagt hem in zijn bak

met langspeelplaten te scharrelen naar een portie hoogstaande slettenmuziek. Alle miserie van de globe van haar heupen zwieren wil ze, verleiden wil ze, dansen om de doden, neen, dansen mét de doden, met de pijnlijke intensiteit die ook afscheidseks soms heeft, dansen met de doden, zoals ze in Madagaskar doen op de dag van de Famadihana, Zeg dat nog eens, Famadihana, wanneer ze de overledenen uit hun graf halen, eens de stank is weggetrokken, het volle daglicht in, en ermee gaan dansen, falderie faldera, een lijk in hun armen, slow, slow, quick-quick, slow. Moeten ze met haar ook doen, zeg het, Olivia Niet Newton John, Wij zullen jou uit de donkerte der wormen en wortelen takelen en met je dansen, een hele zomerdag lang, op Amy Winehouse en Blackie & The Oohoos, de muziek die je maar wil, regel je playlist alvast bij de notaris, en dan zullen we terugdenken aan het vlees dat ooit aan deze botten bungelde, aanvankelijk strak, maar naarmate je overdreef met drank steeds lossier en floddiger, al bleef je schoon, jouw wallen stonden je beeldig Olivia Niet Newton John, je begreep dat je slechts te gast was in het leven, dat het glas op een dag het digestief zou bevatten heb je altijd geweten,

ook toen je het dronk, en je deed het met smaak, Socrates zou trots op je zijn geweest, jij wou niet de vervelende klier zijn die het bezoek rekte en rekte tot de gastheer de vinkentering kreeg, je kende jouw tijd, je wist dat hij voorbij zou gaan. Maar eerst een sigaret! Godgeklaagd rookverbod, dat jullie nu weer naar buiten moeten. Wat een hypocrisie. Weet de wereld dat er meer keelkankers veroorzaakt worden door oraal gevrij dan door sigaar of pijp? Vooral blanke mannen worden erdoor getroffen, de zwarte medemens wordt voor één keer ontzien, gerechtigheid zit in een klein hoekje. Het Humaan Papilloma Virus, zoek maar op. Het plaatst de vroege dood van jouw vader meteen in een prettig perspectief. Het hele plein van de Vuile Driehoek staat vol met puffers, de nieuwe melaatsen. Ken ik u van ergens? Een niet te lelijke vrouw, zichtbaar met het moeilijke karakter van een Frans werkwoord. Dag mevrouw, de tongschar is uitgeroepen tot de vis van het jaar, wist u dat? En tijdens de laatste nationale vlindertelling bleek de atalanta het talrijkst te zijn in onze tuinen, al deed het kleine koolwitje het ook niet onaardig. En toch denkt ze jou van ergens te kennen. Ben jij bekend? Neen me-

vrouw, je bent bekend gewéést. Lager lukt het niet. Iedereen wil bekend zijn, het liefst van al zelfs zonder een reden, maar bekend geweest zijn wil niemand. Het is leven voorbij je eigen vervaldatum. De tuinvogeltelling bewees wederom de hegemonie van de huismus, de pimpelmees viel net naast het podium. Heb je toevallig iets op zak? Een halve gram zou goed zijn. Verrassend was de zesde plaats van de kauw, je bedoelt maar, hallo, beter dan de houtduif, knap hoor. Bekend, waarom dan? Gadogado. Sla. Ze wil een selfie met je, mag het?, de renaissancemens met z'n selfie, voor de geinigheid, ze heeft ook een selfie met de zanger van die band waarvan de naam haar nu ontsnapt, Wil je hem zien?, Wat zeg je?, Heet die zanger zo?, Je zou moeten meedoen aan een kwis op televisie, als je dan toch zoveel weet en al eens beroemd geweest bent. We gaan allemaal dood, alles komt goed.

Is het echt al drie uur gepasseerd, the hour of the witch? Je hebt nog niets gedaan, of alleszins veel te weinig, en toch ruiken de bakkerijen al gestaag naar deeg. De vitamines van je komkommers beginnen te werken, je voelt je in vorm, de gin maakt je alsmaar rusteloz, het is het moment om je in te schrijven voor een wedstrijd snelwandelen, jammer dat het zo'n vreselijk lelijke sport is om naar te kijken, het is niet anders, en jouw benen willen je alweer meenemen naar een volgende kroeg op en rond het plein van de Vuile Driehoek. Olivia Niet Newton John denkt er net zo over, er valt geen lijn te scoren in De Olifant, ofwel is iedereen gierig en pot men de grammen voor zich-

zelfjes op, oftewel ligt ze te toch te slapen naast haar kajakker en beleeft ze gewoon zo'n droom waarvan je na het ontwaken gaat balen. Hier rechtover valt er vast wat te rapen. Op naar De Sjarlowieter, waar de klanten hun herpes delen met elkaar, verbeter de wereld, deel je soa's, het scheidt een band, en waar het niet heeft geholpen dat ze uit pure schijnheiligheid de spiegels en wasbakken uit de toiletten hebben gehaald, men snuift er nu gewoon de sneeuw van de wc-brillen, warm nog van een kont. De Sjarlowieter, dat veel van z'n oude gratie heeft verloren, het verleden schonk deze tent zijn reputatie, hij rust en roest en rot erop, je moet er verdomme betalen om binnen te komen, je moet er betalen om te pissen, en je moet er ook nog eens betalen om buiten te komen, zo niet gaan de gouden kettingen om de halzen van de buitenwippers rammelen van ongenoegen. Waar zijn onze principes, waarom staan we het toe te moeten betalen om te pissen, een gin-tonic kost al tien euro, kan daar geen velletje papier en geen spetje zeep meer af, gierigaards? Maar je mag er binnen roken, het is te zeggen, je mag er niet binnen roken maar er wordt binnen gerookt. Ze zegt, Je moet in principe altijd kopen

van atheïstische joden, die hebben het beste spul, ze draaien er geen bloedsuiker in. Ze kent weliswaar iemand die thuis nog een gram of tien in de ijskast heeft liggen, naast de kaas en de americain préparé, maar het heeft geen fatsoen om die mens op dit ontiegelijke uur wakker te bellen, zo ver reikt de vriendschap niet, ze zal de jacht zelf moeten inzetten. Waar zijn die joden? Vijf euro entreegeld, gaat niet naar een goed doel, gewoon de zak van de uitbater in. Je krijgt een belachelijk stempeltje op je hand, de muziek kan voorlopig beter maar da's bijzaak. Hoofdzaak zijn de lijven, het leven dat erin schuilt en schreeuwt. Kom hier, zegt Tilly, zij is hier blijkbaar ook, lang geleden, je dacht dat ze verhuisd was naar een ver en warmer buitenland, blijkbaar dus niet, Kom hier dat ik je muil, je bent nondedomme nog geen vijf tellen binnen, je hebt nog niet eens je jas in de vestiaire aangeboden, wat zeg je, nog niet eens een gin-tonic heb je besteld, en je zit al met de tong van Tilly in je mond. Ze vrijt als een keukenrobot, drieduizend omwentelingen per minuut, iemand moet dat kind op cursus steken, er was geen ver en warmer buitenland waar ze de knepen van het kussen heeft geleerd. Dat het niet eerlijk is, be-

weert Olivia Niet Newton John, Zij is hier diegene die stiekem het huis uit is geslopen, je mag lebben met wie je wil en zoveel je wil, je bent haar kajakker niet, jou heeft ze geen eisen op te leggen, maar je kan wel zien dat je nu meteen je tong in haar propt, om te beginnen vanboven, misschien dat je later op de ochtend voor haar nog door de knieën kan, en knijp ondertussen ook maar in haar tepel, één is genoeg, ze heeft dat graag, liefst de linker. Hier zie, een lik voor de vrijheid van gedachte en geweten, een lebber voor het recht op vergaderen, een smakkerd voor het recht om te gaan en te staan waar we hebben gedacht te moeten gaan en staan. En ze wrijft haar kruis over je knie, knijpt in jouw testicularium, voor de gelijkheid tussen man en vrouw. Duisternis, zei Martin Luther King, valt niet met duisternis te verdrijven, alleen licht kan zoiets doen, zoals haat niet met haat valt te verdrijven, enkel liefde kent die kracht. Heeft ze van een scheurkalender, zalig zijn zij die altijd weten welke dag het is. De dansvloer is een golvende meute, daar kon de moord op Martin Luther King geen eind aan breien, er bleef poëzie na Auschwitz, er is karaoke in Hiroshima, *I did it my way*, komaan deejay, leg eens

iets goeds op want de wereld is aan gort, blaas 'Hikky Burr' van Quincy Jones door die kolosale boxen, laat de luidsprekers de zwoelste ritmes spuwen, 'Guru-Vin' van Don Sebesky, zodat je die ogen van je kan sluiten en jij je naar het midden van de vloer kan begeven, armen in de lucht, één met het ritme, zelf het ritme, in vrede met de onbekende handen die je langs achter pakken, parend als de bloemen, vrouwenvingers duwen een stompje sigaret tussen je lippen, je neemt een trek, ze fluistert, Blaas de rook maar uit in mij, we krijgen slechts vuile fistels van de sigaretten die we niet delen, je neemt een ijsblokje uit jouw glas gin en koelt een oververhitte rug, geen spoor van een beha, alleen een paar puistjes hier en daar, 'Burning the Cane' van Lefties Soul Connection, je bent een beter danser in je dromen, je elegantie legt het af tegen je fantasie, maar niettemin, niettemin, funky & sweaty, iemand maakt de knopen van je hemd los, de glimmende borst, handen erop, nagellak van Maybelline in de buurt van je heerlijke hartenklop, drink je iets?, hope you guess my name, laat haar zeggen dat ze Lucy heet, ze lijkt heel erg sterk op een Lucy die je kent, twee druppels water, twee druppels vocht, Wat

zullen we, Zullen we elkaar dan maar onvermijdelijk en tergend traag ongelukkig maken of blijft het bij deze ene nacht? O, lieve moeder die je aanroept wanneer je morgen weerom stenen kakt: donker is de dag! Kijk, daar heb je de twee Zwitserse toeristes van eerder deze avond, ze zijn zo dronken dat ze de eerste drie jaar niet meer kunnen skiën, Hallo jodelido, Die Wahrheit nimmt kein Ende, Sie reißt dich mit sich hin, als je dat maar allemaal goed gearticuleerd hebt. Ich möchte ein Eisbär sein, im kalten Polar. Dans, alle mensen worden vrij en gelijk in waardigheid en rechten geboren, we weten dat het een leugen is, maar dans, Dans, en dol, eenieder heeft recht op een levensstandaard die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin. De couperose op je wang is erger geworden, Het is geen couperose, kip, Het is lippenstift, de couperose zit op de andere wang. Ga je mee naar de wc? kwekt Olivia Niet Newton John, Ik heb wat gevonden, grammetje of twee, niet van een jood, misschien zit er poedersuiker in hier en daar, maar dan hoef je morgen geen patisserie meer te eten, dat scheelt. Het is een drummen van jewelste in de toiletten, lippen dienen te worden

bijgestift, liters bier en ander vloeibaar vertier te worden geloosd, de hitsigen met ongeduld werken elkaar in de damestoiletten af, traditioneel stinken die minder. Kunnen jullie niet sneller klaar komen, verdomme, er staat hier een rij die dringend wenst leeg te lopen! Bij de mannen heeft een geestigaard de afbeelding van Mohammed in de urinoirs getekend, de vreugde bij sommigen wanneer ze de profeet vol in het gezicht pissen, het motiveert om beter te mikken, de vloer zal morgenochtend minder dan gewoonlijk kleven. Je geloof er niet in. Duisternis niet met duisternis. Haat niet met haat. Gezeik niet met gezeik. Twee prachtige lijnen legt Olivia op het schermpje van haar smartphone, ze legt ze dik als regenwormen, de kajakker blijkt al gebeld te hebben, zeven berichtjes, Waar hang jij uit? Op jouw telefoon zal waarschijnlijk al een resem gelijkaardige berichtjes staan. Zullen jullie eraan denken dat dit spul eerst in een anus heeft gezeten, het werd overzee gesmokkeld in een smerig en harig hol, dat er voor elke kilo die je snuift een mens werd gemarteld? Het Colombiaanse syndicaat investeert per maand tweeduizend vijfhonderd dollar per maand in elastiekjes, om het papiergeld bij elkaar te bin-

den. Hou je klep, hoeveel bloed hangt er denk je aan jouw katoenen hemd, aan jouw schoenen, hoeveel miserie steekt er in je trouwring? Dit is het Vrije Westen, slons, al onze verworvenheden zijn gebouwd op uitbuiting, gaan we plots hypocriet doen? We hebben de zwarten uit Afrika gesleurd om het vuil werk te doen, en als ze zelf naar hier komen om vuil werk te doen moeten we ze niet hebben. De smaak trekt tot in je tandvlees, het bittere, daar hou je van, je tanden zijn de kern van alles, hard een berg op fietsen en het bloed voelen pompen en bonken in je bieters, euthanasie plegen en het gif aan je gebit voelen zitten, het laatste wat er te voelen is zal in je tanden zijn. Licht betraande ogen, de sluisen van je neus staan open. Draai die deunen van Willie Bobo nu maar, deejay, dan dzjingeling jij jezelf een weg onder de discobal, vingerknipje, sipje van de gin, percussie met de ijsblokjes, o, daar is, hoe heet ze nu ook alweer, met haar gracieuze benen en haar lekkere

Waar de naai ben je? Een zurig ruikende kamer, gelukkig is het seizoen van de fruitvliegen nog lang niet aangebroken, een reproductie van Klimt aan de muur, er is duidelijk niet beknibbeld op de kader, het is geen Ikea, en het bed waarin je in je blote bilkwabben blijkt te liggen is ook al niet van de slechtste kwaliteit, je hebt alleszins geen last van je rug, dat zegt veel. Op de vloer ligt een opengescheurde verpakking van condooms, dat hoeft niet noodzakelijk van vannacht te zijn, niet iedereen ruimt alle dagen de slaapkamer op, niet iedereen heeft een meid te betalen, bovendien is er van een condoom zelf niets te zien, oef, misschien is dit toch even het moment om je een

kwartslag te draaien en te kijken naast wie je ligt. Geen idee, het lijkt wel voor het eerst dat je dit menselijk wezen ziet maar je bent niet naast een man terechtgekomen, dat is al heel wat. Valt er iets te reconstrueren, beste makker, heb je nog puzzelstukken over om het laatste deel van de ochtend bij elkaar te scharnten? Olivia Niet Newton John is op een bepaald moment weggegaan, neen, het is niet waar, ze is naar buiten gesleurd door haar kajakker die haar is komen zoeken, juist, het was een hele scène, de twintig mensen die nog overeind stonden hebben zich er uitstekend mee vermaakt. Je herinnert je een woordwisseling met de buitenwipper, omdat je geen kleingeld kon vinden in je broekzakken, de vraag of ie creditcards accepteerde wist hij niet te waarderen. En dan? Taxi? Je hebt alleszins geen taxi in je memorie zitten, dat zou moeten betekenen dat die vrouw naast jou zelf heeft gereden, jezusmina. Flitsen van een supermarkt op de Zwijn-aardsesteenweg, raar gebouw, leek iets weg te hebben van een oude cinema, je stond er aan te schuiven bij de kassa tussen sikkeneurige naamlozen met stengels prei en veel te grote zakken vol knapperige hondenbrokken, je kreeg er honger

van, het frietvet aller frituren was op dat uur al lang gestold, maar jij liep naar buiten met een oceaanblauwe fles Bombay-gin en een pakje sigaretten dat ondertussen, even checken, alweer helemaal naar het rijk der nihilismen is gepaft. Je hebt gezongen, Spoo Pee Doo, toen je afrekende, de kassierster haatte je, ze had misschien zelf jaren met een dronkaard geleefd, haar vader was er mogelijk één geweest. Wie is die vrouw, het kan toch niet zijn dat je dit niet meer weet. Ze heeft een emmer naast het bed gezet, dat verklaart de zurigheid. Ze maft duizend en enige slapen, maar je kan toch niet zomaar het bed uit kruipen en wegwezen zonder haar even te bedanken, al weet je niet helemaal goed waarvoor je haar moet bedanken. Voor spijs en drank, voor daag'lijks brood. Haar wakker schudden, er staat een dolfijn op haar schouder getatoeëerd, Hallo Dolfijntje, goeiemorgen, kun je me even zeggen waar ik mij ergens op de landkaart bevind. Ze zegt, ze murmelt, comateus, Je hebt vanmorgen in mijn wasmand gepist, de konijnenblaas, en zakt dan weer weg in haar moeras van totale uitputting. Je zou op je smartphone willen kijken hoe laat het is maar de batterij van dat ding is leeg, en mis-

schien zelfs niet zoveel leger dan jijzelf. Verdomme, het aantal gemiste oproepen zal niet van de poes zijn. Kruip het bed uit, hoe goed het hier ook liggen is, schrijf het merk op van het matras, als het aan je rug lag kocht hij dit matras. Ah, daar is het condoom, hij hangt nog aan je zwabber. Goeie elastiek. Even melden aan het Columbiaanse syndicaat. Dus dat maakt dat je eerst in de wasmand hebt gepist en pas daarna. Mooie woonkamer heeft ze. Een beetje lofterig van gevoel. Prachtige meubelen. Goeie smaak. Je bent niet met een rioolrat te slapen gegaan, je zal uiteraard niet eerst naar haar trede op de sociale ladder hebben gevraagd, zo steek jij lieve loebas niet in elkaar, maar je wordt toch liever hier wakker dan tussen de muizenvallen en de blikjes Cara-pils. Je stinkt uit je bek, uren in de wind, er kunnen nog vijf sigaretten worden gerold van de walm in je mond. Zou het kind ergens koffie hebben staan in de keuken, zo'n ingewikkeld apparaat waar je capsules hebt in te proppen waarna je op een wip en een tik een espressootje hebt? Zo te zien niet, je hebt het weer eens klaargespeeld om met een theedrinkster naar huis te gaan, dommerik. Nou ja, dan maar zonder koffie weer het daglicht in.

Briefje schrijven? Sorry dat ik in je wasmand heb gepist? Je trekt de deur achter je dicht en vergeet te kijken naar de naam op de deurbel. Wat is dit, jandorie, je lag bijna met je klikken en je klakken in het water. Je hebt op een woonboot geslapen verdomme, geen wonder dat je zeeziek in bed lag, er is een verklaring voor alles. Kan ook weer worden afgevinkt, slapen op een woonboot, hoera. En waar zou jij nu wonen, al dat water lijkt zo op elkaar, geen idee welke kant je op moet. Een eerste stap zetten lijkt een goed begin. Beginnen lijkt een goed begin. Het licht doet zeer, je hemelrijk voor een zonnebril. Het zijn geen winters meer. Je ziet wel waar je uitkomt, het is hier de toendra niet, zo meteen ben je op een plek waar je een taxi kan nemen, meer hoeft je dan niet meer te doen dan je adres af te ratelen, mits een beetje meeval ben je niet verder dan vijftig euro van je deur verwijderd. Niet nadenken over geld, niet berekenen om hoeveel je gisteren weer hebt verzopen. Het is genoeg geweest. Tijd voor een nieuw leven. Een nieuwe lever ook, je voelt 'm weer. Kijk eens, de goddelijke voorzienigheid heeft daar een bakkerijtje neergeplant, de bakkerin schrikt zich een apenkwaal als je bij haar nering naar binnen

duikt, zou je er dan zo afschrikwekkend uitzien? Een crèmekoek alstublieft, met gele crème jawel, die witte moet je niet. Kan je hier ook koffie krijgen, neen, ook niet om mee te nemen, neen, dan zal het zonder koffie zijn dank u wel. O, je bent nog moe, hoop en al twee uur heb je geslapen, zo voelt het, als het al twee uurtjes mochten zijn, je hebt in ieder geval herinneringen aan daglicht toen je De Sjarlowieter verliet. Niet waar, na De Sjarlowieter ben je nog naar ergens anders gestrompeld, het schiet je weer te binnen, een keet waar je nog nooit eerder was geweest, ze hadden er Studer Swiss Gin, topkwaliteit, vleugje juniper, vleugje citroengras, dien je te drinken met verstand, inkervingen maken in je tong moet je, met een glasscherf of met een suikerklont, zodat de alcohol sneller in de bloedbaan wordt opgenomen, want haast en spoed zijn soms ook goed, jongen, fenomenaal hoe snel dat geheugen van jou wederkeert, is het dan toch een dag voor Trivial Pursuit, je had een dame onder je oksel, mogelijks dezelfde als diegene die je daarnet naast een emmer hebt aangetroffen. Krantenwinkel. Sigaretten, je laatste pakje, dan kap je d'r mee, dan zou het wel eens kunnen dat je d'r mee kapt, Russi-

sche roulette kan je niet blijven spelen. Nou, neem dan maar meteen drie pakjes, als je dan toch voor de allerlaatste keer sigaretten koopt. Je kijkt naar de kranten, hun schreeuwerige titels. Het is waar ook. Schiphol. Weer helemaal vergeten. De balans aan verdwenen zielen blijkt op meer dan twee kilo te liggen, voldoende om zich te clusteren tot één nieuwe niet al te zwaar geboren baby. Voor wie dat gelooft. Het leven gaat door. Wat denk je, nog een lottoformuliertje kopen, zoiets om vakjes aan schilfers te krassen en vast te stellen wat je gewonnen hebt? Ach, waarom niet, het is een dag van veranderingen. En jawel hoor, je hebt niets gewonnen, de bok z'n klokken, je bent een meester in het doen van voorspellingen, je verwachtingen zijn accuraat. Ongeluk in het spel, geluk in de liefde. Joe le taxi. Je creditcard hangt nog onder de coke, met een beetje meeval is die man zijn betaalmachine stoned en moet je helemaal niets betalen. Sleutel in het slot. En daar staat ze. De schoonste vrouw op aard, het is een wonder dat ze jou haar liefde kan geven, waar heb jij haar toch aan verdiend? Je hebt haar natuurlijk al gelukkiger gezien. Wel, had jij niet gezegd dat je het niet laat ging maken, Weet jij wel hoe laat

het is, Het is middag verdomme, Ik wil het zelfs niet eens weten waar jij hebt gezeten maar op café alleen kan dat niet zijn geweest. Je weet eigenlijk ook niet zo goed waar je hebt gezeten, maar hoe leg je dat uit. Ze zegt, Het moet wel een buitengewoon fantastische nacht zijn geweest als je zoveel moeite had om naar huis te komen. Wel, zeg het mij: hoe is het geweest? Ça va, zeg je. Ça va.

Spoop Pee Doo is ook als gebonden boek te koop.
Bestel [hier](#).

GELIJKTIJDIG VERSCHIJNT VAN DIMITRI VERHULST

Het leven gezien van beneden

Liliya Dimova, ooit de muze van kunstzinnig Sofia, is inmiddels de 71-jarige weduwe van een gekrenkte schrijver. Bulgarije was jarenlang de trouwste vazalstaat van de USSR en probeerde in alles roder te zijn dan Moskou. Bulgaarse schrijvers hadden zich te spiegelen aan het werk van hun Russische broeders die bogen voor de eisen die het communisme aan de literatuur stelde. Kunstenaars die daartegen zondigden werden gedeporteerd naar een concentratiekamp.

Het is Liliya's laatste wens de literaire geschiedenis van het communisme te corrigeren en ze neemt op originele wijze wraak, uit liefde voor haar overleden man, en voor alle andere vergetenen die hun vrijheid van expressie duur hebben betaald.